

CHARISMATICKÉ HNUTÍ

CHARISMATICKÉ HNUTÍ

Je katolické?

P. Karl Stehlin

Záznam přednášky P. Karla Stehlina pronesené během Dnů soustředění v Lublinu v domě sv. Stanislava Kostky ve dnech 21.-22. listopadu 1995.

Podle třetího polského vydání z r. 1997 překlad z polštiny .

Brno 2002

Úvod

Není pochyb o tom, že naše společnost potřebuje opravdovou obnovu. Stačí si přečíst výsledky sociologických průzkumů, abychom zjistili, že současný člověk zabloudil: nárůst zločinnosti, narkomanie, sebevražd dosáhl závažných rozměrů. Je s nimi spojeno zpochybňování prakticky všech duchovních hodnot: člověk se stal nevolníkem své vlastní teologie, jeho nejhlubší touhy zbloudily při vyhledávání nejefektivnějších a nejpříjemnějších způsobů uspokojování základních instinktů. Logika pravdy již neřídí duchovní život, její místo zaujala logika prestiže, úspěchu, samolibého: „*dělejte co chcete*“. Následkem toho člověk žije vzdálen všeho, co činí lidský život ušlechtilějším, hodnotnějším, hlubším: obětováním se pro ideje, pro pevné přesvědčení opřené o objektivní Pravdu, o vztah k Bohu, o princip a cíl veškerého stvoření.

Není pochyby o tom, že také Církev potřebuje obnovu. Papež, biskupové, kněží a dokonce věřící shodně a stále hlasitěji hovoří o strašné krizi. Úpadek duchovního života, zpolitizování náboženství v mnoha oblastech světa, ztráta vedení uprostřed těžkostí každodenního života, stále méně lidí velkého srdce, kteří by byli ochotni zasvětit se službě Bohu a duším, morální dekadence mezi křesťany, dokonce mezi kněžími – to vše volá do nebes o nové seslání Ducha svatého, který může probudit starý svět a nadchnout entuziasmem prvních křesťanů. Charismatické hnutí se představuje jako odpověď na tuto krizi. A je nutno přiznat, že charizmatiky skutečně často charakterizuje horlivost a touha po evangelizaci.

Tato malá brožura si nečiní nárok na to, aby vyčerpávajícím a všestranným způsobem popsala tak obrovitý a tak různorodý jev jakým je na celém světě charismatismus. Není mým cílem hovořit o lidech a o jejich osobním nasazení, které je mezi členy hnutí zcela jistě veliké a ušlechtilé. Jde jen o shrnutí a prozkoumání základů této stavby, základních principů a zjevných tendencí a poté toto vše nahlédnout pronikavě ve světle učení římsko-katolické Církve.

Kapitola I.

Co je to charismatismus?

Charismatická obnova je považována za hnutí působící oživení víry v různých křesťanských církvích a tradicích¹.

Jedná se o různá hnutí, společenství, sdružení, z nichž každé má svá vlastní pravidla, svou vlastní strukturu. Nejobecněji lze charismatismus vymezit jako hnutí duchovního povzbuzování v modlitebních skupinách a ve sdruženích společného života.

Základní organizační struktura.

Charismatické hnutí existuje ve velice četných modlitebních skupinách, působících ve farnostech, na univerzitách, na poutních místech, v kláštorech. Modlitební skupina je základní organizační jednotkou hnutí. V současnosti mají tyto skupiny ve svých rukou téměř veškerou duchovní pastorační mládeže na celém světě, spravují a řídí většinu poutních svatyní a poutí katolické církve (např. Paray le Monial, Lourdes, Santiago de Compostella, Řím, Jeruzalém). Modlitební skupina mívá často svůj počátek v charitativní a duchovní činnosti (vedení nebo práce v nemocnicích, služba potřebným a nemocným).

Monique Hébrardová ve své knize „*Charismatici, přehled historie obnovy v Duchu Svatém*“, s velikým uspokojením popisuje rozšiřování charismatické obnovy po celém světě. V USA pracuje v modlitebních skupinách přes milion katolíků a v charismatických skupinách kolem 10 milionů. V Sao Paulo v Brazílii se sešlo na tzv. sezlání Ducha svatého v r. 1987 a 1991 kolem 150 000 lidí.

---

¹ M. Hébrard: *Charismatici. Přehled historie obnovy v Duchu svatém*, Krakov 1994. Autor pojednání se neustále vrací k citacím z této knihy. V češtině vyšlo několik publikací a tématem se zabývá zvláště měsíčník Effata.

Rozšiřuje se činnost charismatických hnutí v Africe. Africká charismatická obnova čítá 705 modlitebních skupin ve Rwandě, 60 skupin (složených často z dvou nebo tří tisíc členů) v Kinsase, 30 skupin v Abidjanu... V Evropě je země vedoucí co do počtu modlitebních skupin Francie. Po dlouhou dobu setrvalo 2000 modlitebních skupin ve stínu charismatiků.²

Modlitební skupiny jsou závislé na charismatických společenstvích, z nichž každé má svá vlastní pravidla, strukturu, činnost a disciplínu (často velice přísnou). Uvedme několik příkladů takových společenství.

■ **Neokatechumenát.** Hnutí založili Kiko Arguello a Carmen Hernandez kolem r. 1970 ve Španělsku. Zpočátku šlo pouze o charitativní hnutí působící na předměstích Madridu, poskytující pomoc těm nejchudším. Takové charitativní hnutí se setkalo okamžitě s uznáním tamějšího arcibiskupa. Jenže během doby se charitativní hnutí Neokatechumenátu přeměnilo v náboženské hnutí sektářského typu. Církevní úřady nepostřehly včas tuto změnu a podporovaly rozvoj Neokatechumenátu, jakožto charitativního hnutí. A tak vlastně díky dobročinné činnosti uskutečňované mezi nejchudšími zajistil si Neokatechumenát podporu Církve ve Španělsku a později také v jiných zemích, do nichž se začal rozšiřovat. Poté přišly sympatie papeže Pavla VI., který velebil a doporučoval toto hnutí. Úměrně s rozvojem hnutí přibývalo mu přívrženců i ochránců, takže se nakonec z dobročinného hnutí přetvořilo v jistý druh esoterické náboženské skupiny uvnitř Církve.

■ **Le Chemin Neuf** (Nová cesta)

Vznik: V r. 1971 vznikla v Lyonu modlitební skupina v rámci hnutí charismatické obnovy. Skupina zažila zkušenost vylití darů Ducha svatého. V r. 1973 sedm sob zatoužilo dát se ve větší míře k dispozici Církvi a evangeliu. Začali vést společný život na kopci starého Lyonu, nedaleko katedrály.

---

² Tamtéž s. 24-27.

Dnes fraternity Nové cesty (Fraternita Kana, fraternita lékařů, fraternita mladých a jiné) čítají kolem 2000 osob a samotná společnost kolem 700 osob (300 dospělých a 400 dětí).

Složení: rodiny, manželé, kněží, celibátníci.

Poslání: *Nová cesta je apoštolská společnost ve službě lidí a církve. Podle našeho názoru jsou největší překážkou v hlásání evangelia rozdíly mezi křesťany. Proto se cítíme vyzváni, abychom pracovali ve věci jednoty.*

Kanonický status: *Nová cesta - katolická společnost s ekumenickým posláním – přijímá také členy jiných církví (reformované, evangelické a pravoslavné). Církev nás uznala za „veřejné sdružení věřících“. Mnozí z nás přijali kněžská svěcení v katolické církvi (diakonát, kněžství), nebo také úřady pastora v reformovaných církvích.*

Působení: *Nebydlíme samozřejmě společně, ale ve fraternitách 7-12 členných na různých místech Francie, Švýcarska, v Jeruzalémě, v Africe... Všichni si můžeme vybrat, co se týče povolání a druhu práce ze dvou modelů společného života:*

- fraternita obyvatel toho stejného domu
- fraternita obyvatel té stejné činnosti.

Jsou možné přechody z jednoho druhu života ke druhému. V současnosti žije v každém z nich více méně polovina členů společnosti.

Život a práce: *Všichni pracují. Malá část osob pracuje stále pro potřeby společenství, jiní ve svém povolání nebo pro díla společenství: formační centrum, knihovny, audiovizuální služby, při provádění bezplatných poraden a zdravotnických služeb nebo v chráněných dílnách..*

Majetek: *v komunitách života jsou všechny příjmy společné, v komunitách dělnických - částečně.³*

■ Komunita Emmanuel

Vznik: 12. a 13. 2. 1972 v průběhu víkendu u P. Caffarella v Troussures, dvojice zakladatelů zažívá vylití darů Ducha svatého a rozhoduje se setkávat se každý večer na modlitbě. Počínaje r.

---

³ F. Lenoir, Nová společenství

1974 vznikají první modlitební skupiny v Paříži; někteří se rozhodují žít ve společenstvích.

Složení: rodiny a celibátníci, kněží i posvěcení laici. Společnost Emmanuel zahrnuje všechna povolání, podniky a prostředky. V současnosti je zapojeno nebo se angažuje 3 500 osob ve Francii, Evropě a v mnoha rozvojových zemích.

Organizace: Moderátor vybíraný radou. Rada je vybírána každé 3 roky na dobu 3 let členy zapojenými do společnosti Emmanuel.

Kanonický status: 8. prosince 1982 byla společnost uznána jako „*soukromé sdružení věřících*“, kardinálem Lustigerem, pařížským arcibiskupem.

Angažovanost - činnost: společnost Emmanuel je především sdružením ve službě evangelizace. Působí v první řadě duchovně (denně je delší doba věnována modlitbě, je-li to možné – denní eucharistie), život v domech stálých nebo dočasných, podílení se na apoštolské nebo charitativní práci společenství.⁴

■ Komunita Blahoslavenství **Lev z Judy a velikonoční Beránek**

Vznik: *Společnost Lva z Judy a velikonočního Beránka* („*Le Lion de Juda et L'Agneau Immoles*“) vznikla v roce 1975 během setkání dvou protestantských manželských párů toužících po tom sdělit si objevení Boha. V r. 1991 změnila společnost název na *Komunitu Blahoslavenství*.

Složení: kněží, řeholníci, řeholnice, manželé a jejich děti. Celkem asi 400 členů (nepočítaje děti) v 24 domech. Více méně polovina zaangažovaných laiků jsou celibátníci, druhá polovina jsou manželé.

Organizace: Bratr Efraim jakožto zakladatel vykonává duchovní vedení. Pomáhá mu Philippe Madre – hlavní moderátor a zodpovědný pracovník za „provincie“, kromě toho má každý dům svého „pastýře“. Zodpovědní pracovníci absolvují jedenkrát ročně společné rekolekce v průběhu kterých přijímají pevná předsevzetí.

---

⁴ Tamtéž, s. 93

Kanonický status: *1. ledna 1985 bylo společenství zaregistrováno biskupem Coffym jako soukromé „sdružení věřících“, kněží patří do kněžského bratrstva společnosti Lva z Judy a velikonočního Beránka.*

Poslání: apoštolát ve věci jednoty křesťanů a židů.⁵

Kromě těchto pracuje mnoho jiných společností (např. Svatý Kříž, Word of God (Boží Slovo), Hnutí Světlo- Život, Archa, Mladí Světla). V mnoha z nich jsou členy katolíci a protestanti. Všechna tato společenství jsou společně propojena skrze ICO (Mezinárodní komunikační úřad) založený v r. 1972 v USA, pracující od r. 1976 v Bruselu. V r. 1984 je ICO přetvořeno na ICCRO (International Catholic Charismatic Renewal Office) a přenáší své sídlo do Říma.

Činnost charismatických společností

Charismatické hnutí vyvíjí činnost, která je charakteristická pro mnoho jiných skupin nebo sdružení působících v současnosti v Církvi (např. mládežnické hnutí, charitativní sdružení). Kromě toho však můžeme zaznamenat:

- Silný požadavek na aktivní účast při farních ceremoniích (animátoři, vedoucí ministranti, ministrantky, lektoři, diakoni atd.)
- Činnost charitativní uskutečňovaná mezi nejpotřebnějšími
- Evangelizace na veřejných místech, apoštolát ve věci pomoci zemím třetího světa.

Kromě těchto činností vystupují v charismatickém hnutí do popředí jisté formy specifické a charakteristické pouze pro něj. V první řadě se zdůrazňuje praxe modlitebních setkávání, křtu v Duchu svatém, charizmata, život laiků v charismatickém společenství bez ohledu na jejich civilní stav, úzká spolupráce a vzájemné pronikání navzájem s charismatiky z protestantských a židovských vyznání (společné pobožnosti, sjezdy, setkávání, spoluúčast ve společenství).

---

⁵ Tamtéž s. 108-109

Modlitební setkání je nejčastějším místem prvního kontaktu lidí s hnutím. Co se odehrává na těchto týdenních setkáváních? Trvají minimálně 2 hodiny, často však až 4 – 5 hodin. Nejsou zde žádné obřady ani ceremonie. Vedoucí setkání, laik, nazývaný katecheta nebo pastýř otevírá představení. Podle jemu uděleného charismatu vedení řídí věřící k setkání se s Duchem svatým. Velice spontánním způsobem lidé zvyšují hlas, modlí se, zpívají, jednou individuálně, jednou společně, z času na čas čte někdo text z Písma svatého, jiný vydává svědectví o tom jak v sobě cítí slyší Ducha svatého. Nebo vidí před sebou Krista...¹

Oni říkají, že tímto způsobem slyší Ducha svatého, který mluví skrze přítomné účastníky a jejich spontánní chování a gesta. To vše vede účastníky k živému přesvědčení o přítomnosti Ducha svatého. Stále více lidí cítí přítomnost Ducha svatého, který jim dává svá charismata: Najednou někdo mluví nebo zpívá v neznámém jazyku (nazývají to „*darem jazyků*“), stejným způsobem může celá skupina mručet nebo zpívat. Duch svatý přichází navíc na setkání smyslovým způsobem; lidé cítí a dosvědčují Jeho přítomnost, především v řeči účastníků, charismata a tzv. seslání Ducha svatého, nebo skrze křest v Duchu svatém.

Vrcholným bodem modlitebního setkání a současně celého hnutí je vylití Ducha svatého nebo-li jinak křest v Duchu svatém. Křest v Duchu svatém není svátost, ale pro charismatiky je aktem dokonce důležitějším než svátost biřmování, neboť v tomto křtu přijímá věřící zcela a plně Ducha svatého, plně v živém svědectví, které proměňuje celého člověka. Vědomí a prožitek přítomnosti Boha a jeho moci, pocíťování Ducha svatého uvnitř vlastního srdce – to je základ charismatického hnutí, neboť z těchto základních pocitů vychází charismata a jiná neobyčejná znamení tak silně, že život těch, kteří obdrží tento křest je potom zcela změněn. Přináší rozhodující změnu osobnosti jednotlivce, jakoby šlo o nové narození. Říkají, že nyní žijí v jiném světě. Zdá se, že život na zemi je jenom stínem, iluzí a snem. Radují se, když v setkáních ztrácí pocit času a prostoru, čekají se stále větší intenzitou na tu atmosféru požehnaného transu, který ji dává tak mnoho sil.²

---

¹ H. Cafarel, *Faut-il parler d'un pentecotisme catholique*, Paříž 1973, s.47-49.

² M. Hebrard, op. cit., s. 19-21.

Na tento křest v Duchu svatém je potřeba se připravit. Po přesně stanovené době uvedení do praktik a osobité spirituality hnutí (v každém společenství ji upravují vnitřní pravidla), vedoucí nebo jiná osoba, která již sama přijala křest v Duchu svatém během slavnostního modlitebního setkání vloží ruce na hlavu aspiranta a okamžitě přichází Duch svatý: dává totiž najevo svou přítomnost charismaty, jež jsou udělována tomu, kdo přijímá křest nebo jiným přítomným osobám. Tato svatost a atmosféra veliké radosti a pocitů lásky se vyjadřuje v tancích, pokřikem, pohyby těla, atd.

Charismata se dostávají především při křtu v Duchu svatém. Nejčastěji je možno pozorovat charisma „*mluvení jazyky*“: jeho charakteristickým znakem je naprostá nesrozumitelnost toho, co se mluví nebo zpívá. Může to být i skutečný jazyk, ale také jen zvuky a lyrické modulace bez obsahu a významu. P. René Laurentin tvrdí, že se zde jedná o mimořádnou formu chvály a cti Boží.³ Často jiná osoba v zajetí modlitebního transu řekne, že tomu jazyku rozumí, k čemuž dostává jiné charisma: „*vyklad neznámých jazyků*“. Těmito osobami jsou nejčastěji pastýři a vůdci, kteří se těší veliké úctě všech členů společenství, neboť v nich se přímo zjevuje Duch svatý. Jiné charisma je dar proroctví, tzn. mluvení něčeho ve jménu Boha. Například Kiko zakladatel Neokatechumenátu volal:

Hovořím k vám ve jménu Církve, ve jménu biskupů, mezi Vámi jsem Janem Křtitelem, obraťte se, neboť Boží království je blízko... Dostanete život skrze Slovo Boží ve mně uložené: Já vám vysvětlím Slovo...my jsme vaší pomocí, jako Mojžíš na poušti⁴.

Toto charisma je dáváno obzvláště pastýřům a katechetům kteří pronášejí nějaké kázání. Nejednou je to navíc pravdivé proroctví, chápané jako předpověď budoucnosti. Tímto způsobem např. P. Vlašič, farář z jisté farnosti v Jugoslávii, obdržel pro sebe následující proroctví během setkání významných charizmatiků. Šlo o proroctví sestry Bridge McKenna, že ho vidí sedět na trůně a z toho trůnu plynou proudy vody na celý svět; a také proroctví Patera Tardiffa: „*Má matka přijde k tobě!*“. Za dva týdny po té začaly ve farnosti zjevení „*Matky*“. Tato farnost se

³ R. Laurentin: *Pentecotisme chez les catholiques*, Paříž 1974, s. 72

⁴ Katecheze, Madrid 1972. Kniha existuje pouze v kopiích ze strojopisu. Viz také kniha *Cesta Neokatechumenátu. Hereze podporovaná Římem*, Časopis Pod ochranu Tvou č. 1,25III 1992, s. 13-17.

nazývá Medjugorje⁵. Během tří let se stal P. Vlašič duchovním průvodcem poutí v Medjugorje.

„*Nejkrásnější*“ charisma je „*dar uzdravování*“. Charismatici ujišťují, že mnoho nemocí ustalo, obzvláště po obdržení křtu v Duchu svatém. Rovněž mnoho osob dosvědčuje své vlastní uzdravení. V průběhu pobožností za nemocné („*healing service*“), velcí charismatikové uzdravují nemocné. Přesto však až dosud neexistuje jediné potvrzené uzdravení, které by bylo prozkoumáno lékaři specialisty metodickým a kritickým způsobem odborné medicíny, tak jak to praktikuje Církev v kanonizačních procesech nebo jak se děje např. v Lourdech. Neexistují žádné dokumenty, které by jasně dosvědčovaly, že tito charismatiky uzdravení byli pravidelně vyšetřováni, aby se potvrdil efekt uzdravení po uplynutí delší doby. Existuje pouze svědectví samotných uzdravených a svědectví účastníků, kteří potvrdili neobyčejné věci u nemocných (lidé o berlích mohli chodit bez nich, ochrnutí dostali sílu atd.).

Monique Hébrard dokonce obviňuje „*zbyrokratizované*“ kněze a lékařské úřady, že *uznají jeden zázrak sotva jednou za deset nebo dvacet let*.

Život společnosti bývá srovnáván se životem podle řeholních regulí.

*Skutečně jsou to nové řády s tím rozdílem, že pod jednou střechou přebývají muži i ženy, osoby, které žijí samy, laici, řeholníci i kněží, dospělí i děti. Celý lid Boží ve své rozmanitosti.*⁷

Tento život na způsob jakési dokonalosti, je konečnou iniciací charismatického života. Po prvních krocích a účasti na modlitebních setkáních, obdržel aspirant první iniciaci ve křtu v Duchu svatém. Jistou dobu žil ve zkušebním období (např. v neokatechumenátu 7 let) a nakonec je přijat jako plnoprávný člen společnosti. Od té chvíle se podřizuje přísným pravidlům života, duchovního plánu skrze radu starších členů. Na společenství záleží, zda angažování bude stvrzeno řeholním slibem nebo raději dobrovolnou charitativní nebo apoštolskou činností. Mnoho společností zavádí cosi na způsob tajného pravidla. Existují knihy určené jen členům společenství. Tyto známky tajemnosti

⁵ L. Rooney SND, R. Faricy, článek v : „*Feu et lumiere*“ , listopad 1983, s. 22

⁶ M. Hébrard, op.cit., s. 83

⁷ Tamtéž , s. 39

se nachází zvláště u Neokatechumenátu, kde rukojet' výchovy a formace není známa nejen mimo společnost, ale ani mezi mnoha jejími členy. Tato kniha nese název „Katecheze“ a je zápisem setkání prováděných Kiko a Carmen v únoru 1972. Často se tam objevují slova: „*Nic o tom neříkejte*“, „*To, co nyní řeknu není k tomu, aby jste o tom hovořili s lidmi, ale aby vám to sloužilo jako základna.*“

Jiná novost hnutí spočívá v tom, že tyto společnosti si činí nárok na to, že vedou místy dokonalý život a proto navíc mají mít právo nadřazenosti nad všemi institucemi práva přirozeného i nadpřirozeného jako např. nad rodinou, řády... Každý žije ve svém stavu, ale všichni musí být poslušní pravidel společnosti, a to dokonce i tehdy, pokud existuje konflikt mezi pravidly společnosti a právem přirozeným. Tímto způsobem např. Společnost rozhoduje o tom, kolik dětí může rodina žijící ve společnosti mít nebo zda člen může studovat nebo má pracovat nebo jet na cestu nebo něco koupit. Často (např. v neokatechumenátu) členové společnosti musí odevzdávat vše co mají ve vlastnictví. Pokud chtějí vstoupit do společnosti musí odevzdat všechny statky.

V takových společnostech existuje častokrát několik na sebe navazujících zapojení do společnosti nebo-li iniciačních kroků. Např. V neokatechumenátě 7 let před-katechumenátu a 7 let katechumenátu. Potom již žijí ve stavu dokonalosti:

Pokud se v době před-katechumenátu obdrží příkaz prodat všechny statky, je potřeba je prodat všechny... není totiž možno jinak vejít do Království a dokonce ani do Katechumenátu. („Katecheze“)

Ekumenická činnost, čili snaha po jednotě všech křesťanů a navíc všech vyznání je také darem Ducha svatého. Kardinál Suenens říká:

Je jasné, že charismatická obnova je ekumenická již ze své podstaty.

Cílem tohoto druhu ekumenismu je jednota všech lidí v Duchu svatém. Modlitební skupiny a společnosti jsou mezináboženské, každý z členů zachovává svou odlišnost a svou víru a všichni se modlí společně, žijí spolu ve vědomí, že jsou dětmi toho stejného Otce. V

takových společnostech se tvoří jednota křesťanů. Kiko (Neokatechumenát) říká:

Nesnažíme se někoho získávat neblásáme „proselytické“ křesťanství, neboť spása nespočívá v tom nebo v onom vyznání, ale v tom, že s vírou přijmeme dobrou zvěst a v jejím hlásání.. Spása to je trpělivá láska v ohledu k druhým. Neokatechumenát navíc říká, že oni, kteří jsou strážci Slova jsou současně přítomností Boha ve světě jsou Církví, společností bratří... Tam se zachraňuje svět.

Potvrzením ekumenismu hnutí jsou mezináboženská setkání, ekumenické sjezdy, čítající často více než 2000 lidí, např. v Štrasburku v r. 1982 bylo přes 20.000 účastníků (svědectví vydávali katoličtí kněží, protestantští pastoři, pravoslavní a navíc rabín). Tam svou činnost představil i první polský kněz P. Blachnicki (Hnutí Světlo-Život). Spolupráce s protestantskými charismatiky je velice intenzivní: časopisy, vydavatelství, filmy, sjezdy, prázdninové pobyty, poutě do charismatických středisek (Taize, Paray le Monial, Medjugorje, New York, El Paso).

Tento ekumenismus se praktikuje obzvláště se židy (např. společnost „Lev z Judy“) . Různé společnosti rovněž zachovávají jak neděle ta soboty jako dni svátků, střídají křesťanské svátky se svátky synagogy, zpívají a modlí se hebrejsky. Často zvou rabíny na kázání rekolekcí a výklady Písma. V programech učení a náboženských hodin se nachází: midraš, talmud a židovská kabala.

Mezi těmito skrytými perlami přinášejícími naději je třeba poukázat na „Montes de Jeruzalem“ (Vjíždění do Jeruzaléma)... Křesťané různých zemí a různých vyznání ... bydlí u rodin křesťanských nebo židovských z mesianistického hnutí, modlí se s nimi, dodávají jim výtisky Biblií.. Proč Jeruzalém? Michele Theond-Longis, která je jednou z vedoucích, vysvětluje, že veškerý ekumenismus se musí setkat s tajemstvím Izraele.“⁸

Skutečně neznám žádnou společnost hnutí obnovy v Duchu svatém, která by nevyvíjela intenzivní ekumenickou činnost.

---

⁸ A. de Lassus, *Connaissance élémentaire du Renouveau Charismatique*, ve „Action Familiale et Scolaire“, číslo 60, Paříž 1985, s. 37.

Tendence a charakteristické znaky charismatismu

Po přehledu činnosti charismatiků je možno potvrdit, že celé charismatické hnutí má následující charakteristické znaky, které se nachází ve všech tak rozdílných společenstvích.

Za prvé zdůrazňuje se pocit bezprostředního spojení s Duchem svatým. Bůh se tak stává blízký a snadno dostupný pro věřící, že během modlitby se jim zdá, že jsou s Ním bez přerušení v osobním kontaktu; často ve svých osobních svědectvích říkají:

Bůh mi řekne! Cítím Boha, který ve mně mluví...! Bůh mi zjevil...! Duch svatý řídí má slova...! Pán Bůh mi ukázal mnou budoucnost.

Jsou přesvědčeni, že se jim neomylně zjevuje Bůh. Především vůdcové (lídři), pastýři, katecheté, vedoucí hnutí se cítí bezprostředně inspirováni a naplněni; od Boha dostávají v každou chvíli charisma vedení, od Boha mají poslání řídit a vést. Například v Neokatechumenátě:

Dostanete život skrze Slovo Boží uložené ve mně, my jsme vaší pomocí: dáme Vám Ducha svatého. Katecheté Neokatechumenátu vlastní charisma potvrzené biskupy. Všichni jste byli označeni prstem Božím. Žádná společnost námi založená neupadla: ujišťuji Vás, že Bůh je zde! („Katecheze“).

Náboženská zkušenost je velice důležitá: Cítit Boha v sobě. Mnozí z nich vidí Krista, mluví s Ním, cítí Ho v sobě. To je podle nich znakem veliké dokonalosti. Říkají, že tyto pocity Boha v sobě převyšují všechny zkušenosti rozumu. Obnova je:

Společnost pocitová, která dopřává svým členům širokou volnost od oné dusící kurately rozumu, v níž může být nalezena možnost přímého a pociťového zkušenosti přítomnosti Boží.

Daniele Hervieu Leger¹

---

¹ cit. Z : M. Herbrard, op.cit., s.120.

Hledají neobyčejné, senzační události: charismata, zázraky, atmosféru znamení přicházejících z nebe. V Medjugorje na příklad:

Dar uzdravování je znamením, že nás vede Bůh.

P. Michael Scanlan

Uzdravení jsou součástí hlásání království.

Arcibiskup. Coffy

V očích charismatiků je nejdůležitější to, že daná osoba se díky tomuto znamení a prostřednictvím modlitby nebo lásky ze strany bratří a také eventuálně svátostí pokání, smířila se sebou a s Bohem.

Kapitola II.

Zřídla charismatismu a jeho úspěchy

Když se v r. 1984 setkala 650 vedoucích různých společenství, popsali charismatické hnutí jako katolickou podobu protestantského pentekostalistického hnutí (letničářů).¹

Pentekostalismus

Pentekostalismus vznikl v Americe na počátku 20 století. Protestantismus se v té době nacházel ve veliké krizi: úpadek horlivosti, materialistický duch, nepřátelství mezi jednotlivými protestantskými vyznáními (stoupenci Zwingliho obviňovali stoupence Luthera z rozporuplností v jeho nauce; kalvinisté vytlačovali luterány z misijních zemí...), úpadek jednoty víry: Navíc v samotné sektě existovalo mnoho různých názorů na to, jakým způsobem interpretovat ten nebo onen text Písma svatého.

Jistý metodistický pastor, Charles Parham, usoudil, že v Novém Zákoně našel odpověď na tuto krizi, když vyčetl, že horlivost a entuziasmus prvních křesťanů pocházely především z charismat udělených Duchem svatým. Ten byl dán věřícím vkládáním rukou a to bylo jakoby křtem v Duchu svatém a vnějším znamením tohoto skutečně obdrženého křtu bylo charisma „*mluvení jazyky*“.

Proto se modlil dlouho společně se svými žáky prosíce Pána Boha o milost takového křtu v Duchu svatém. A skutečně 31. prosince 1899 lidé z jeho skupiny poprvé mluvili v neznámých jazycích. V průběhu několika dní, několik osob požádalo o křest v Duchu svatém. V momentě, kdy jim Charles Parham vložil ruce na hlavu, zažili – jak říkají – zkušenost podobné zkušenosti apoštolů v den seslání Ducha svatého. Tak se

---

¹ „Tychique“ č. 50, červenec 1984 s. 1.

zrodila nová protestantská sekta: církev Ducha svatého, letniční církev (Pentecostal Church, Pfingstlertum).

Různé protestantské církve vystupovali ostře proti Parhamovi a jeho učedníkům. Takové nové učení bylo v rozporu s protestantskými systémy. Na druhé straně mnoho protestantů opustilo své staré vyznání a vstoupili do nových společností, které se zpočátku všechny nazývaly letničním hnutím (Pentecostal Movement). Ale s postupem času představení různých společenství měli mezi sebou různé rozpory v důležitých bodech a otázkách náboženské nauky. Z toho důvodu bylo zakládáno stále více společenství, sekt protestantských, kterých je v současnosti kolem 2000, z toho jen v samotné Africe kolem 1000. Tyto sekty mají tentýž základ, jmenovitě „*Křest v Duchu svatém*“, charismata, bezprostřední kontakt s Bohem, který jim osobně sděluje význam Písma svatého. Zdá se však, že Pán Bůh nemá vždy a pro všechny tataž vysvětlení, neboť příčina takového množství sekt spočívá vlastně v různorodosti a rozporuplnosti výkladů textu Písma. Charismatické sekty obdržel jiné vysvětlení než vedoucí a proto se oddělí od sekty, aby založil svou vlastní. Jiný chce vylepšit první a druhé pojetí a tak vzniká řetězové štěpení – vzniknou tak tři vyznání: Např. Bethania, Nová Bethania, velká Bethania.

Počínaje rokem 1950 se několik málo starých protestantských vyznání otevřelo letničnímu hnutí. To byla další příčina vzniku stále nových štěpení.

Nezávisle na Parhamovi ve Spojených státech, založil v Anglii Evan Roberts letniční hnutí charakterizované těmi stejnými fenomény. Tímto způsobem je možno hovořit o dvou zřídlech tohoto hnutí:

- USA a rozvoj hnutí na území severní Ameriky,
- Anglie a rozvoj v britských koloniích (především v Austrálii a Africe).

Je také potřeba vzpomenout Douglase Scotta, který v r. 1930 přenesl protestantský charismatismus do Francie a francouzských kolonií, poté byl přenesen do Belgie, odkud namířil na Holandsko a Německo.

V současnosti patří 80% praktikujících protestantů do některé ze sekt spojených s letničáři.

Počátek „katolického“ charismatismu v USA – v roce 1967

Popravdě řečeno, také z katolické strany byla cesta k návratu k Duchu svatému připravována. Byla dokončena vylitím ducha na několik osob a také II. vatikánským koncilem. Během sezení 22. října 1965 se postavil moderátor kardinál Suenens proti svému spolubratru ujišťující, že pokud Duch svatý nepronikne život Církve, pak pojetí lidu Božího a Těla Kristova, jemuž koncil přinavrátil prvotní význam, zůstanou mrtvou literou. Popírání aktuálnosti charismatů ztížilo by samotnou možnost skutečného náboženského probuzení celého lidu Božího.²

Ekumenické hnutí v 60 letech a II. vatikánský koncil zavedly do Církve nový druh kontaktů s jinými vyznáními. Dva dekrety se týkají tohoto tématu: *Unitatis Redintegratio* (O jednotě křesťanů) a deklarace *Nostra Aetate* (O vztazích Církve ke nekřesťanským náboženstvím).

V prvním dekretu se jasně říká, že obzvláštní věci koncilu musí být obnovení jednoty křesťanů. Dekret chválí ekumenické hnutí, jako dílo Ducha svatého a dožaduje se, aby všichni katolíci se zapojili do snah sjednocení všech církví, čili katolické církve, a církví pravoslavných a protestantských. Každý katolík musí poznat a uznat ducha víry odloučených bratří a co je velice důležité, praktikovat dialog, tzn. rozmlouvat s každým na rovné pozici. (*par cum pari agat*). Dekret pokračuje a říká, že způsob formulování katolické víry nesmí být překážkou v dialogu s bratry. Katolík má vědět, že odloučené církve mají velikou roli v tajemství spásy. Neboť duch Kristův je ráčil použít jako prostředek spásy.

V koncilních dekretech se slovo dialog objevuje více než 200 - krát, ale nikde není ani jediné slovo o tom, že se odloučení bratří musí vrátit do skutečné Církve. Není tam také ani slovo o tom, že katolická Církev je ta jediná pravá a proto jsou všechny ostatní falešné.

---

² tamtéž , s. 85-86

Druhý dekret potvrzuje, že příčina ekumenismu v církvi je touha celého lidstva po sjednocení. Tak jako celý svět, tak i Církev se musí starat pomoci sjednotit všechny lidi. Představeny jsou nekřesťanská náboženství, která jsou více nebo méně chválena v souvislosti s jejich hlubokým učením a jejich přínosem pro mír a svobodu na zemi. Vůči židům, kteří dnes tak jako dávno byli nepřáteli Krista, musí katolíci propagovat vzájemné poznání a uznání skrze bratrský dialog.

Je to zcela přirozené, že katolíci věrní učení II. vat. koncilu směřovali mimo jiné k letničářům, zvláště když tyto sekty reprezentují mimořádně „veliké duchovní bohatství“. Vidouce tak neobyčejné věci jako mluvení jazyky, entuziasmus těchto společenství, intenzivní misijní činnost, atmosféru modlitby byli katolíci zaskočeni, a navíc možná i strženi. Katolické společnosti nejvíce se zabývající činností ekumenickou a charitativní jako první započaly dialog s „kolegy“. Z tohoto dialogu se zrodila spolupráce a později společná modlitba.

Přesně v tomto období všechna společenství a skupiny redigují své nové statuty přizpůsobené duchu koncilu a navíc, mezi jiným, tak ekumenické, jak jen to bylo možné. Neokatechumenát otevírá novou stránku ve své historii: chvála koncilu a charismatického hnutí v lůně protestantismu. V „Katechezi“ čteme:

Abychom došli spásy není nutné aby všichni patřili do Církve nebo se chystali do ní vstoupit jako do jediného ovčince Kristova.

A dále o předkoncilní Církvi:

Zamknuli do krabice Ducha svatého, umístilo jej do láhve a zamknuli do rozprav nad nimiž bychom se mohli ustrnout, v níž jsme měli všechny nejčistší klenoty poznání Boha ... Obzvláště žalostná byla ta celková strnulost ustanovená koncilem tridentským, překonaná teprve II. vatikánským koncilem. Mohlo by se zdát, že celá struktura Církve, praxe i liturgie upadly po Konstantinově ediktu, kdy nastoupil vliv mas do Církve. Stala se formalismem pouhých obřadů a ztratila tak současně autentickou živost víry prvotní Církve, která se naštěstí po II. vatikánu znovu obnovuje, nachází sama sebe a to vše vlastně díky neokatechumenátnímu hnutí... I

Zcela jistě vůdcové neokatechumernátu obdrželi křest v Duchu svatém snad od protestantských přátel, snad od katolíků, kteří již tento křest obdrželi.

Jisté je pouze to, že první katolíci přijali křest v Duchu svatém v r. 1967 v USA v Pittsburgu (Pennsylvanie). Shromáždění 30 katolických studentů velice aktivních, hledajících možnost prohloubení víry a duchovního života: „*cosi nám chybí v našem životě. Cítíme se jak sterilizovaní*“. Setkali se ve jménu dialogu se společností presbyteriánů a během společné modlitby, když viděli atmosféru entuziasmu a zázračných dění zatoužili účastnit se v plnosti dění a požádali proto o křest v Duchu svatém. Protestantští charismatici na ně vložili ruce a okamžitě byl skupině katolíků udělen dar mluvení v jazycích, obdrželi rovněž dar proroctví a moudrosti a také neznámý pocit přítomnosti Kohosi v jejich srdci: „*Cítili jsme Boha!*“⁴

---

⁴ Podrobně v češtině na toto téma - Magazín pro katolickou charismatickou obnovu a evangelizaci EFATHA. Roč. 1998, č.1., 2., Scriptum, Praha, 1998. (Rozhovor českých „poutníků“ putujících na památné místo vylití Ducha svatého v Pittsburgu s přímými účastníky této seance). Pastorační středisko při arcibiskupství pražském vydalo v r. 1998 publikaci „*KŘEST DUCHEM SVATÝM - základní zkušenost v charismatické obnově*“. Autor, generální vikář pražské arcidiecéze ThDr. Michael Slavík (!) v úvodu připomíná událost ze 17.- 19. února 1967, kdy „v diecézním exercičním středisku „Ark and the Dove Center“ na předměstí Pittsburgu zakusili jeho účastníci to, co již bylo známo u jiných nekatolických skupin a co se označuje pojmem „křest v Duchu svatém“. Tito lidé ovlivněni letničním hnutím protestantů zažili jakýsi duchovní průlom do svého života....“

V krátkém přehledu historie letničního hnutí Michael Slavík píše: Na začátku našeho století metodistický kazatel Charles F. Parham založil biblickou školu v Topeka (Kansas-USA). Tato škola si kladla otázku: Podle čeho se pozná skutečný křest Duchem? Odpověď našli ve Skutcích: „Důkazem skutečného křtu Duchem je glosálie, mluvení v jazyku“ (s odvoláním na Sk. 2,4; 10,44-46; 19,6). Nespokojili se ovšem jen s teorií. Jedna posluchačka, jménem Agnes Oznam, prosila Parhama 1. 1. 1901, aby se nad ní modlil s vkládáním rukou o milost křtu v Duchu svatém. Agnes prožila jakousi náboženskou zkušenost a obdržela dar modlitby v jazyku. V této biblické škole později každý přijal křest Duchem. Vzniklo hnutí, které se později rozšířilo po celém světě, dnes je známé jako letniční hnutí, protože učilo, že letniční zkušenost je normativní pro všechna křesťanská shromáždění. Křest Duchem svatým znamená: osobní posvěcení a přijetí Boží síly. Je-li opravdový, pak jej vždycky provází mluvení v jazyku.

Na straně 10 M. Slavík: Ke zkušenosti křtu v Duchu svatém se v roce 1990 po celém světě hlásilo asi 72,1 milionu, tj. 7,0% všech katolíků (odhadované složení: alespoň jednou za měsíc se účastní setkání 11,8 mil. + 60,3 mil. tzv. postcharizmatiků majících následně k obnově vztah, který je nepravdělný). Odhad pro rok 2000 je 109,9 mil. (23,1+86,8), tj. 9,8% katolíků. Tedy v roce 2000 bude mít každý 10 katolík jakousi zkušenost se křtem v Duchu svatém.

Rozšiřování charismatického hnutí

Katolíci, kteří obdrželi křest v Pittsburgu propagovali „*toto nové seslání Ducha svatého*“, vkládajíce ruce na jiné katolíky a udělující tento křest v Duchu svatém. Již v tom stejném roce první kněží a řeholníci dostávají od charismatiků křest.

- 1967 USA, 1968 Kanada, 1969 Anglie, 1970 Francie, 1971 Španělsko. „*Hnutí se šíří jako vítr*“.
- 1971 ve Francii vůdcové hnutí redigují první „*charismatickou mezináboženskou dohodu*“, kde slibují spolupráci mezi charismatiky všech křesťanských vyznání.
- 1972 „*druhá charismatická dohoda*“, hovořící o spolupráci, touze po jednotě vyznání a náboženství v Duchu svatém.
- 1971-73 založení nejpočetnějších a nejdůležitějších charismatických společenství, nebo změna konstitucí již existujících katolických společností (charitativních, duchovních...) integrující charismatické elementy (např. neokatechumenát, Foyer de Charité, Legie Marina...). Kardinál Suenens se stává oficiálně prvním kardinálem charizmatikem. Bude ochránce charizmatiků ve všech problémech s Římem, v konfliktech s hierarchií.
- 1974-1980 rozšiřování hnutí do všech zemí světa. Intenzivní činnost ICCRO, mezinárodního úřadu katolické charismatické obnovy. Mezinárodní a mezináboženské sjezdy v různých městech.
- 1980-84 charismatičtí kněží, řeholníci a biskupové mají stále větší vliv v nejdůležitějších úřadech Církve.

Shrnuto, je třeba potvrdit, že podstata charismatického hnutí spočívá pouze a výlučně v materiální i formální závislosti na protestantismu a obzvláště na letničářích. Spojuje je především:

- Křest v Duchu svatém,

zakladatelé obnovy posilují intenzivní kontakty s vedoucími z letničního hnutí,

- „*charismatické doby*“ na počátku rozvoje hnutí (1971) oznamují, že v centru charismatismu pracují aktivně protestantští charismatici.
- Tytéž modlitby, tatáž náboženská aktivita (neexistují viditelné rozdíly mezi modlitebním setkáním katolických a protestantských charismatiků),
- Tentýž cíl: jednota vyznání v Duchu svatém, jednota v náboženství, v němž panuje svoboda vyznání i jednota cítění živé přítomnosti „*Kobosi*“²

Příčiny úspěchů charismatického hnutí

Mnoho lidí, chudých či bohatých se cítí špatně v dnešním světě, v němž panuje technokracie, byrokracie, boj o peníze... V hnutí nachází atmosféru lásky a přátelství, která jim umožní snést rozdvojenost světa vůči víře a Bohu (Prohlášení episkopátu Francie)

Věřící navíc pocítují prázdnotu i v Církvi, jsou zklamáni pokoncilními reformami. Místo modlitby a chvály vládne dnes v Církvi sociální duch politiky, humanity v kázáních i v činnosti. Hledají však něco jiného.

*Přijde den, kdy lidé budou mít tak dost mluvení o lidech, že se rozpláčou radostí, když ji někdo začne mluvit o Bohu.*³

Někteří ztrácí víru, jiní jdou do východních nebo protestantských sekt.

---

² „Fetes et Saisons“, nr. 301, s. 8

³ Ekumenismus ve společenství Emmanuel v Brisbane:...*Společnost Emmanuel (...)* rychle začala přijímat anglikány (třech různých směrů) a protestanty z mnoha vyznání (...). Katolíci potvrzují, že přijali od protestantů a letničářů jejich milování Písma svatého a poslání, (...). Doporučuje se, aby se každá křesťanská rodina vtělila do vlastní tradice a setkávala se v lůně společnosti pod vedením vedoucího. *Katolická společnost byla uznána jako soukromé shromáždění věřících a podřízena arcibiskupovi z Brisabne.*, (dle) M. Herbrard op.cit. s. 114-115.

Obnova v Duchu svatém zde představuje ideální řešení problémů, neboť se představuje jako syntéza tradičního života církve a také čehosi nového.

Z tradičního života církve hnutí přebírá život modlitby a adorace, náboženský entuziasmus, formační setkávání...

Novost hnutí spočívá v angažování a horlivosti mladých lidí, osvobozených od starých tradičních institucí. Navíc idea syntézy vždy fascinovala lidi: hnutí charismatické představuje takovou syntézu, sjednocující na jedné straně Tradici církve s novými ideami a navíc s ideami jiných vyznání.

Takřka celý katolický tisk podporuje charismatické hnutí. Vládne skutečná móda zařazovat články publicistů spojených s charismatickým hnutím.

Kardinálové a biskupové se nejen zúčastňují na sjezdech hnutí, ale jsou také členy mezinárodních komitétů charismatismu.

Papežové Pavel VI. (19.5. 1975) a Jan Pavel II. (11.12. 1979 a mnohokrát potom) přijímají na audiencích charismatiky a chválí jejich činnost.

V roce 1984 v Římě při duchovních cvičeních organizovaných charismatickým hnutím se účastnilo 80 biskupů a přes 6000 kněží ze 120 zemí světa.

Ve věku materialismu a sensualismu ztrácí lidé umění logického, chladného přemýšlení a klidného uvažování. Hledají v senzacích něco, co vábí smysly. Reklama spočívá zcela na smyslech. V náboženské oblasti se nachází rovněž jakýsi požadavek smyslů: náboženský pocit, pocit štěstí, utápění se ve vnitřních rozkoších (charismatici to nazývají pocitováním přítomnosti Boží nebo darem Ducha svatého.) pochlebování zázračnými událostmi (charismata, uzdravování...). V žádném případě si dnes není možno představit spiritualitu sv. Jana od Kříže, který odsoudil takové hledání Boha. Celé náboženství je pro lidi nejprve výrazem náboženských pocitů, pocházejících z podvědomí.

Jiní vyhledávají uzdravení fyzické nebo morální. Pro ně je hnutí prostředkem k vyřešení jejich problémů psychických nebo jiných osobních těžkostí. Hledají především uznání sebe samých.

V tomto smyslu je charismatické hnutí atraktivní asi tak jako např. východní náboženství (Zen, Joga...). Tam je také možno najít často tytéž zázračné události a navíc mnohem intenzivnější než v hnutí.

Pokud srovnáme svědectví charismatiků se svědectvími např. účastníků na rockových koncertech (AC/DC, Pink Floyd), je možno potvrdit, že vnitřní pocity a svědectví jsou tytéž! Rozdíl spočívá pouze v tom, že charismatici nazývají tyto pocity „*přítomností Boží*“, zatímco milovníci takových koncertů je připisují pocitům štěstí v atmosféře sálu a umění skupiny.

Kapitola III.

Kritika

Pozitiva

K těm je bezpochyby potřeba přiřadit :

- Apoštolát prostý lidských obav a strachu. Entuziasmus a horlivost členů.
- Charitativní činnost. Mnozí členové hnutí jsou skutečnými hrdiny lásky k bližnímu. Humanitární pomoc se šíří do mnoha zemí světa.
- Tradiční náboženská aktivita: poutě, procesí, adorace Nejsvětější Svátosti, atmosféra modlitby a láska k bližnímu: „*Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás!*“
- Výchova a formace: uvádění do četby Písma svatého, uvádění do spirituality Církve, do mystického života, vedení soukromého života podle příkladu svatých.
- Probuzení a obnova duchovního života ve farnostech.

Negativa

Illuminismus

V dějinách Církve se vyskytlo mnoho hnutí, společností, které měly přesně tytéž znaky jako charismatismus: horlivost, entuziasmus,

intenzivní modlitba, úspěchy v apoštolátu, rychlý rozvoj, charismata, vůdcové, kteří si mysleli, že jsou inspirováni přímo od Boha.

Takovými hnutími v Církvi byli např.:

- Montanisté ve 2. století
- Valdenští ve 12. století
- Bratři svobodného Ducha
- Alumbrados v 16. století,
- Kvietisté v 17. a 18. století.

Rozvoj těchto společností probíhal vždy tím stejným způsobem. Nejprve zakladatel pocítoval potřebu silnějšího a horoucnějšího duchovního života. Cítí, že Pán Bůh jej volá do více evangelního života: ke službě, k chudobě, umrtvování...

Poté pocítuje potřebu předat svou zkušenost o Bohu jiným lidem. Zve, aby i jiní pocítili tutéž „zkušenost“. Tímto způsobem se zasvěcuje malé shromáždění učedníků do své osobité zkušenosti. Následuje společná modlitba a intimní atmosféra, která připravuje skupinu na obdržení charismat, ke zkušenosti Boha. Z toho důvodu žije skupina v nepřetržitém entuziasmu, podněcovaném spoustou povznášejících pocitů. Tento entuziasmus se s neskutečnou rychlostí uděluje jiným lidem a vede k rychlému rozmachu společenství. (např. Valdo – vůdce valdenských – po 5 letech působení mohl napočítat více než 5 milionů učedníků).

Co je závažnější členové těchto společenství jsou přesvědčeni, že jejich zkušenost je garantem pravdivosti jejich učení. Poklad víry, dogmata, abstraktní pravidla víry jsou ničím ve srovnání s jejich vlastní zkušeností.

A tak např. Neokatechumenát když hovoří o skutečné přítomnosti Krista ve svatostánku tvrdí, že :

Katolická Církev byla spoutána ideou reálné přítomnosti do té míry, že pro ni je skutečná přítomnost vším. Obsesní teologické diskuse nad otázkou zda je Kristus

skutečně přítomen v chlebě a víně jsou směšné. V jistém okamžiku bylo potřeba akcentovat skutečnou přítomnost, abychom se postavili protestantům, ale v současnosti to už není aktuální a není potřeba už na tom trvat... („Katecheze“)

Pokud v takové situaci církevní hierarchie intervenuje a poukazuje na bludy nebo přinejmenším nebezpečné tendence hnutí, tehdy se ve jménu Ducha svatého spolčují proti ní. Odsouzení magisteriem končí ve fanatismu. Takové postoje vedou nevyhnutelně ke stále větším dogmatickým bludům a morálním pochybením.

Charismaticus je hnutím illuminismu

Je nezbytně nutné věnovat pozornost dvěma velice závažným událostem, které jsou přímo ukázkovým příkladem illuminismu.

První je spojena s hnutím *Jamaa* (bouře) v Zairu. Františkán otec Placide Temples založil „*Hnutí nového seslání Ducha svatého*“ („*Bouře Ducha svatého*“). Hnutí prošlo typickými stupni illuminismu: nový život v Církvi, entuziasmus, tajemnost hnutí a různé iniciace (typické pro Afriku), případy „*obrácení*“, charismata, mnoho lidí v kostele. V r. 1972 bylo hnutí odsouzeno arcibiskupem z Kinssasi za heretické učení, strašná pochybení morální: společný majetek a dokonce osob a celkové zničení instituce rodiny a manželství.¹

Druhá událost, mnohem více známá je případ P. Vlašiče, charismatického faráře v Medjugorje a 6 mladých lidí, kteří tvrdí, že mají pravidelná denní zjevení Matky Boží. P. Vlašič a jeho charismatičtí přátelé nastartovali mohutnou propagaci toto zjevení bez ohledu na to, že nebylo provedeno žádné kanonické šetření zjevení, nevyslovili se církevní experti (exorcisté, specialisté kanonických procesů). Tvrdili vždy, že pro pravost zjevení hovoří a jsou dostatečným důvodem zázraky a charismata. Přesto místní biskup z Mostaru požadoval kanonickým právem požadované prošetření těchto událostí. Výsledek byl negativní: kvůli množství dogmatických bludů, rozporů ve svědectví vizionářů,

---

¹ Viz deklarace biskupa Danilo Carazi z 19. 4. 1974 (diecéze Uvira, Zair).

neúplné a nejasné výpovědi Matky Boží, nevykazující znamení nadpřirozeného zjevení. *Contra factum non est argumentum!*

Přesto jsou takoví, kteří si pospíšili a předstihli úsudek Církve. Ohlašovali od oltářů „nadpřirozené zázraky a zjevení“ a soukromá zjevení, což je zakázáno až do doby, kdy Církev takové zjevení uzná za autentické. Z tohoto důvodu mnoho středisek se vzepřelo organizovat poutě a čekalo na úsudek Církve. Nejprve vydala komise ve věci Medjugorje v r. 1984 pouze varování. Bez rozhodnutí. Poté konference biskupů v říjnu téhož roku zakázala organizování oficiálních poutí do Medjugorje („oficiální“ znamená společné organizování i shromažďování osob). Bez výsledku. Poté v Římě kongregace pro nauku víry zaslala italské biskupské konferenci list s prosbou o učinění opatření s cílem zamezit poutím organizovaných z Itálie do Medjugorje... a také veškerého druhu propagace. Rovněž bezvýsledně. Konečně Eminence kardinál Franjo Kuharič a já osobně v r. 1987 jsme vydali veřejné prohlášení: „Není dovoleno organizování poutí a jiných manifestací motivovaných nadpřirozeným charakterem, který by mohl být připisován událostem v Medjugorje“. Je to prohlášení nejvyšší církevní váhy a je povinnost jej respektovat.²

Na výsledky tohoto šetření zareagovali všichni důležitější vůdcové charismatického hnutí. (P. Tardiff, sestra Bridge Mc Kenna, P. Daniel Ange, R. Laurentin), kteří se postavili proti úmyslu biskupa a za pravdivost zjevení a svatost P. Vlašiče. Biskupský zákaz poutí do Medjugorje a příkaz k přeložení faráře byly s pohrdáním zlehčovány.

Několik let poté P. Vlašič odkládá sutanu a začíná společný život s bývalou řeholnicí. Ale kolikrát jej ve zjeveních v Medjugorje „*Matka Boží*“ bránila a slavnostně prohlašovala jeho nevinnost!

Ve všech společenstvích charismatického hnutí jsou vidět tendence usilující o bezprostřední kontakt s Duchem svatým. S tím se druzí jistota, že slyšené hlasy, zjevení a smyslová rozeznávání Boha jsou pravdivé. Každá inspirace a každé mimořádné náboženské cítění je v jejich přesvědčení spojeno s Bohem. Podvědomí se stává neomylným hlasem Božím. Psychologie však učí jaké myšlení, slova, obrazy působí na úrovni podvědomí : pocity pomsty, sexuální instinkt, intenzivní obrazy (buďto

---

² Viz prohlášení biskupa Mostaru (Pavao Zanic) o Medjugorje z března 1987 zařazena do dopisu ze 17. srpna 1987 otci Hughovi.

nezvykle atraktivní nebo neobyčejně odporné), sympatie vyvolané příjemným zážitkem, nebo antipatie vyvolané nemilý zážitkem. Pokud ztrácíme vnitřní úsudek, který rozhoduje na základě autority rozumu a božích přikázání o tom, co je dobré a zlé v tomto vnitřním životě pocitů, svědectví a dojmů, potom sám člověk se stává sobě samému nejvyšší autoritou a tvrdí, že tyto pocity jsou charismata, že jsou hlasem Ducha svatého.

Proto také sv. Jan od Kříže a všichni znalci mystického života jednohlasně hovoří o tom, jak je nebezpečné myslet si, že vnitřní hlasy pochází od Boha. V 90% případech jde o autosugesci, v 9% je to vliv ďábla. Dokonce papež Pavel VI., který mnohokrát chválil obnovu v Duchu svatém, postřehl tento falešný dar proroctví:

Kdyby Duch svatý byl bez ustání k dispozici těmto lidem, zaručující své požehnání a neomylnost vždy a všude (a tito lidé tvrdí, že jejich osobní zkušenost, jejich subjektivní a chvilkové inspirace jsou pravidlem a kritériem pravdivosti náboženství a kánonů, podle kterého má být interpretována celá nauka církve), bylo by to novým zavedením protestantské zásady svobodné inspirace nebo-li subjektivismu, v němž každý přijímá svou víru a své učení od Ducha svatého. (24. 9. 1975)

Subjektivismus znamená, že vše se vztahuje k subjektu, k duchu člověka, který bezprostředně rozhoduje o tom, čemu chce věřit. Neexistuje již jiná autorita na zemi, pouze jeho vlastní svědomí a inteligence. Tímto způsobem činí člověk ze sebe samého pána, který je sám sobě soudcem i právem. On sám rozhoduje, jak se má interpretovat Písmo svaté a jakým způsobem se modlit. Magisterium a autorita Církve nemají tedy ani nejmenší vliv na charismatismus. Pro hnutí je novým „magisteriem“ charisma proroctví, přičemž hlas pastýře nebo vůdce společenství je považován za bezprostřední zjevení Boží. Proto skutečnou autoritou pro charismatiky již není farář farnosti nebo biskup diecéze, ale vůdce hnutí, společenství, otec křtu v Duchu svatém.

Podstata charismatismu

Celá spiritualita charismatismu považuje za základní fundament náboženskou zkušenost a hluboký pocit přítomnosti Boha. Čím více těchto zkušeností, tím dokonalejší je člověk.

Svatý Jan od Kříže (*Cesta na horu Karmel* II.10) velice zeširoka pojednává o této záležitosti. Hlavní zásada duchovního života, vnitřního života je ta, že Pán Bůh a jeho kvalita daleko převyšují schopnosti percepce našich pěti smyslů. Bůh je duch a smysly nemohou dosáhnout realitu ducha. Proto smysly nejsou nástroji uzpůsobenými a schopnými k poznávání nebeské skutečnosti. Bůh je tak veliký, že smysly zcela jistě z Něj nemohou něco zakusit. Rozum může zprostředkovaně poznávat existenci Boží zkoumajíce stvoření (Řím.1, 20) a tímto způsobem potvrdit pouze jeho existenci a několik dokonale pravdivých tvrzení jako např., že je Stvořitelem, Nejvyšším dobrem, Cílem všeho stvoření, že je věčný, všemohoucí. Pouze víra může proniknout do jeho vnitřního života, přesvědčit se, že vše, co nám zjevil je pravda. I když to nemůžeme vědět a vydat o tom svědectví.

Pokus dosažení Boha skrze smysly a skrze smyslovou zkušenost hrozí velikým nebezpečím.

Za první pro to, že často tyto zkušenosti jsou pouhou iluzí a klamem.

Za druhé pocit „*přítomnosti Boží*“ působí, že duše je spokojena sama se sebou a soudí, že je již velice blízko Pánu Bohu nebo že je dokonce již svatá. To je pýcha přicházející od ďábla, který ví, že pýcha je nejhorší ze všech hříchů. A proto s chutí používá svých schopností vyvíjet vliv na smysly člověka, aby ho svedl falešnými pocity. Proto se nikdy nesmí říkat, že duše touží po těch pocitech ale právě naopak, pokud takové pocity jsou, musí se od nich osvobodit a uchovat vy v čistém a prostém aktu víry...

Za třetí proto, že tyto pocity jsou velikým nebezpečím pro víru. Víra je velká ctnost, spočívá na trvalém přijetí a silném přesvědčení o tom, že to co Bůh zjevil je pravda., jediná pravda a v této pravdě je člověk povinen žít, ona musí proniknout všechny myšlenky, slova, skutky člověka až do smrti.

Pokud se víra převede na pocity nebo smyslová svědectví pak náboženství přestává být věcí rozumu, inteligence, duše, ducha a stává se věcí instinktů, pocitů, podvědomí. V tom okamžiku ztrácí náboženství svou podstatu, vztah k Bohu, stává se pouze částí psychologie, věcí lidského poznání a nic víc. To je základ celého modernismu odsouzeného papežem sv. Piem X..

V náboženském pocitu – pokud jej hlouběji pozorujeme - odkryjeme snadno jistou intuici srdce, skrze niž člověk bez jakéhokoliv prostřednictví zakouší skutečnost prvků Božího a tímto způsobem vzniká jistota o existenci a přítomnosti Boží. (...) A to je ta pravá zkušenost, převyšující všechny rozumové zkušenosti. (...) Podle modernistů, pokud této zkušenosti někdo dosáhne, stává se skutečným věřícím.³

Taková zkušenost nepomáhá, ale spíše škodí víře. Místo, aby prohloubila víru, tzn. přesvědčení a život ve světle božího zjevení, prohlubuje se život podle vlastních smyslů a přesvědčení o vlastní hodnotě, jinými slovy : pýcha.

Vyhledávání senzací

Nejde zde o zásadní přesvědčení, že pocity přítomnosti Boží jsou znamením dokonalosti a svatosti, zásadami našeho náboženství! Zde jde o samotnou existenci podstatu náboženského aktu, modlitby a pobožnosti! Jak se má utvářet modlitba a zbožnost? Co je to? Kdo stojí v centru naší náboženské úcty? Zvelebování Boha, kult Krista nebo něco jiného?

Pro charismatiky je to především „*charismatická zkušenost*“, pocity, silné dojmy až k slzám. Neobyčejné věci se dějí v hlubinách našeho srdce. Žijeme tak trochu naším snem! Modlitba to je druh seberealizace, hledání euforie a radosti. Živé svědectví věřících o Bohu. Pokud se toho štěstí dosáhne, pak se cítí kontakt s Bohem: extáze, dar slz, jazyků. Pocity lehkosti, otevření se všemu. „*Byl jsem skutečně otevřen, úplně otevřen . Ale vůči čemu?*“⁴

³ Svatý Otec Pius X. encyklika Pascendi Dominici Gregis, I. 2. s.19.

⁴ Velice se divím, že ještě i dnes potkávám duše které nevlastní za čtyři groše rozvahy, které když uslyší ve chvílích soustředění jakási slova, považují je všechna za slova od Boha. Tvrdí, že je to tak a říkají: „Bůh mi řekl!“ „Bůh mi dal takovou odpověď.“ Nejčastěji samozřejmě to nejsou slova Boží, ale jejich vlastní odpovědi. Touhy po jistých věcech a připoutání se ducha

Tato seberealizace se chce projevovat v uvolněných gestech a tancích, v tvorbě svých vlastních spontánních modliteb... Přesně stejný druh projevů vlastních náboženských pocitů nacházíme ve východních náboženstvích. Vazba charismatismu na jógu, Zen, hnutí Krišna je velice těsná. Vždy jde o vlastní „JÁ“. To je velice nebezpečné pro spásu, pokud se již do centra náboženského života nestaví Bůh a život věčný v nebi, ale člověk a štěstí na zemi.

Touha po neobyčejných mimořádných zážitcích je charakteristickým znakem charismatismu. Je to pro ně potvrzením požehnání o přítomnosti Ducha svatého a jak jsme již potvrdili, je to jedna z příčin úspěchu hnutí.

Komentáře svatých např. sv. Vincence Ferrerského zdůrazňují, že touha po pocitech a mimořádných zážitcích jako víze, extáze, zázraky, smyslové zkušenosti Boha jsou strašlivým nebezpečím pro duši. Proč? Protože tyto touhy přicházejí z nedostatečné úcty vůči majestátu Božímu, z úpadku víry a možná že i pyšné mimořádné blízkosti Bohu. Proto také ďábel těží z těchto tužeb a přání a ukazuje duši mylné víze a zjevení, neboť on má andělskou přirozenost a může vyvíjet vliv na smysly, fantazii a obrazotvornost. Výsledkem takových přání je pýcha, duchovní egoismus a ztráta víry. Neboť na konec se vlastní pocity stanou důležitější, než nauka Církve. (Viz sv. Vincenc Ferrerský „*Duchovní život*“, VIII.1).

Stejně svatý Jan od Kříže nazývá tyto touhy dílem ďáblovým.:

Je potřeba vědět, že ... nikdy se jim nesmí ani důvěřovat, ani je připouštět, je potřeba raději od nich utíkat a dokonce ani nezkoumat, zda jsou dobré či zlé. O to víc totiž čím jsou tělesné a vnější, tím méně zcela jistě pocházejí od Boha. Pro Boha je totiž daleko více vlastní udílení se v duchu, v čemž je více bezpečí a přínosu pro duši než při udílení smyslovém, v němž je obvykle mnoho nebezpečí přeludů, protože tělesné smysly chtějí být soudci a rozhodčí ve věcech duchovních, protože je považují za takové, jaké se jim zdají jak je cítí, zatímco ony jsou tak

---

k nim působí, že si dávají sami odpovědi a myslí si při tom, že Bůh k ni mluví (...) Upadají tak do velikých bludů a nesmyslností“. Sv. Jan od Kříže Cesta na horu Karmel, II. 29.

odlišné jak rozdílné je tělo od duše a smysly od rozumu. Neboť tělesné smysly přijímají věci duchovní ještě méně než zvíře pojímá věci rozumné...

Kromě toho se do duše, která zažívá tyto nadpřirozené věci vkrádá tajné přesvědčení o vlastní hodnotě před Bohem, což je v rozporu s pokorou. Takže i satan ukazuje často důvtipně jejím smyslům zjevení, stavějíc před zrak postavy svatých a nejkrásnější odlesky; sluchu lidská slova; čichu libé vůně a ústům sladkosti a hmatu rozkoš. A podmanivše si tak smysly strhává je do velikého neštěstí. Žádost po takových zjeveních otevírá cestu satanovi, aby mohl klamat duše klamnými vidinami, které umí velice představit duši jako dobré. Neboť apoštol říká, že se ďábel může proměnit i v anděla světla. (2. Kor. 11.14.)⁵

---

⁵ Tamtéž II.. 11.

Charismatismus a ekumenismus

Protestantizace Církv

Spiritualita a vnitřní život hnutí spočívá v napodobování praktik protestantských letničářů. Tento „katolický kopírovací papír“ těchto sekt je patrný ve všech oblastech (modlitba, pobožnosti, činnost, charizmata...). Často dokonce samotná výuka nauka a pravidla kopíruje kázání, výklady, účast na sjezdech protestantských pastorů a letničních sekt. Takže například neokatechumenát vyznává protestantské učení o zpovědi:

Všechno, co jsme vám hlásali o Boží lásce o odpouštění hříchů, se nyní uskuteční, protože Bůh nám dává nejen milost k hlásání odpouštění, ale také jeho oblašování za pomoci znamení...

V prvotní Církvi se odpouštění udělovalo ne skrze rozřěšení, ale skrze usmíření se s celým společenstvím, za pomoci znamení obnovení přijetí do sbromáždění v liturgickém aktu...

Hodnota obřadu netkví v absoluci, protože v Ježíši Kristu jsme již všichni obdrželi odpouštění. Je to přítomné společenství Církv, znamení Ježíše Krista uprostřed lidí, které uděluje odpouštění.

Ve vztahu ke mši sv. „Katecheze“ Kika a Carmen říká

Eucharistie, památka večere Pána Ježíše, to je Jeho přechod ze smrti do života, ze světa k Otci, je to povznášející událost v níž zakoušíme zmrtvýchvstání..., to je oznámení našeho odpouštění a naší spásy, protože je to ohnivý vůz, který přijede, aby nás odvezl do slávy... Obětní myšlenky se přidali k eucharistii se shovívavostí a s ohledem na pohanskou mentalitu; masy pohanů totiž prožívaly křesťanskou liturgii podle svého náboženského vidění spočívajícím v myšlence oběti, ve stavbě církve, kterou vytváří Bůh, byly základem obětní ideje, které měl Izrael a které byly překonány samotnými izraelity ve velikonoční liturgii, současně když je již stavba vybudována, vracíme se k těmto základům, tzn. k obětním idejím a pohanskému kněžství. Středověké diskuse o oběti se týkaly věcí, které existovaly v prvotní eucharistii, uvažující, že tam nebyla žádná krvavá oběť, ani nikdo, kdo by se obětoval, Kristus, oběť kříže, Kalvárie; ale pouze oběť chvály vzdávanou společenstvím večeri Páně, jinak řečeno jeho přechodem ze smrti do zmrtvýchvstání.

Stále četnější jsou také ekumenické sjezdy. Od r. 1985 téměř výlučně mezináboženská setkání a poutě. Samozřejmě, že i časopisy, knihy a jiné publikace charismatiků jsou plné děl protestantských autorů. Je snadné dokázat, že oficiální ekumenická setkání v Církvi jsou často organizovány a řízeny charismatiky.

Všeobecně je uznáváno, že protestantismus je autentickým prostředkem spásy.

Jsem protestantka, vím, že Bůh chce, abych zůstala protestantka, abych byla svědkem zkušeností a bohatství mé církve. (výpověď členky společnosti Bethania).

Charismaticismus pěstuje velikou úctu k Lutherovi a jiným významným protestantům. V článcích a knihách charismatiků je základní argumentací hegeliánská syntéza. Porovnávají se teze různých autorů a vyznání a formuluje se syntéza.

Židovský vliv

Ekumenismus se židy je závažným bodem v programu četných charismatických společností a zvláště společnosti „Lev z Judy“.

Monique Hébrard¹

Židovský národ je národem Božím; stále je národem Božím! Je stále nositelem svých zaslíbení, stále je v něm přítomen Duch svatý. Jsem svědek toho, že dnes národ židovský žije skutečně v Duchu svatém.

Revue Tychique, P. Georges Mauriac²

Dnes existují dva Boží národy a každý má svůj hřích. Hříchem národu Izrael je zapření Krista; hříchem křesťanského národa je zapření vlastních kořenů tzn. antisemitismus v téměř celé historii Církve.

Reuen Berger³

Proto říkáme židům: učte nás! Učte nás Písmu svatému neboť vy jste prvním, starším národem...

Bratr Efraim

---

¹ A. e Lassus, op. Cit., s.111.

² Hilaire Champion v časopisu „Le christ au monde

³ „Tychique“, nr 50, s.63

Charismatici uznávají, že současné náboženství židů je cesta ke spáse..
Není potřeba je obracet:

toužíme pouze po tom, aby byli věrni své vlastní totožnosti. Musíme být nezainteresovaní. Nemůžeme chtít, aby se židé stali křesťany- to by bylo strašným egoismem - ale ať jsou jednoduše stále více věrni tomu, co od nich Bůh očekává.

Neexistuje skutečný židokřesťanský dialog pokud nejsou křesťané skutečnými křesťany a židé skutečnými židy.⁴

P. Georges Mauriac

Charismatismus – nová Církev?

Úcta ke všem vyznáním a zničení misie, která by navracela do katolické Církve. Takový stav považují charismatici za Boží vůli. Podle nich je každý povinen, ve shodě s Božím úmyslem zůstat ve svém náboženství. To je

Skutečná obnova v Duchu svatém – charismatismus ve všech církvích skrze obrácení se k živoucímu Kristu.

A. Bremond⁵

Katolická Církev tak byla začleněna do řady mnoha jiných církví. Bez nejmenšího rozlišení hovoří o církvích (pravoslavné, protestantské a katolické). Během sjezdu „Jeruzalem 84“ představili nástin nového náboženství („Convention charismatique de la Porte ouverte“):

je to syntéza čtyř velkých křesťanských tradicí. Sjednotit bohatství těchto tradicí, při čemž každá z nich si zachová svou totožnost, ale odtud o mnoho bohatší než před tím⁶.

Jakou roli hraje v Církvi charismatická obnova? Hovoří se, že je to nová evangelizace. Ale jaká?

Je to nová naděje. Bůh chce obnovit svou církev. Proto stvořil hnutí nového seslání ducha sv. Prvním pramenem hnutí bylo letniční hnutí, druhým pramenem je

⁴ Kazeta Carrefour judaisme, Společnost „Lev z Judy“.

⁵ Bratr Efraim v časopise „Cahiers du Renouveau“, nr 34, s.31

⁶ A. de Lassus, op.cit. 122

*charismatismus v církvi. A jaký bude třetí? Neboť charismatická obnova je sotva počátkem.*⁵

Současným úkolem hnutí je příprava velké obnovy, pracující v podřízené církevní hierarchii, ale má svou vlastní spiritualitu, své praktiky a pravidla. Ale již se připravuje velká obnova, kde budou všichni bratry (protestanti, pravoslavní i židi).

Charismatické hnutí není prostředek, není dílem církve, ale je samotnou církví, je církví v hnutí, je obnovenou církví.⁷

Charismatická obnova nahlíží sebe samu jako super – Církev!

Podle P. Matthieu (generální sekretář kanad. episkopátu), je církev povinna v současnosti inkorporovat navzdory všemu odrazování mystickému a společenskému všechna hnutí obnovy, které během půl století vznikly. Aby byla Církev tímto způsobem udržena ve stavu obnovy není potřeba jak tvrdí zbytečně institucionalizovat; proroky je potřeba povzbuzovat a ne je odrazovat z obavy aby se neukázalo, že jsou falešní a všichni věřící se musí naučit používat své „duchovní odborníky“

Peter Hocken, charismatický spisovatel hovoří o různých náboženstvích která se angažují v charismatickém hnutí:

Když už nás shromáždil Duch svatý a nadchnul nás Bůh stejným způsobem, vede to k lásce, k úctě a důvěře k Božímu dílu v našem bližním⁶

Mohli bychom se zeptat o jakém Bohu to mluví. Přesně to samé řekl zednář Yves Marsaudon, pouze nepoužil jména Božího:

My zednáři, prohlašujeme: katolík, pravoslavný, protestant, muslim, hindu, agnostik... to vše jsou pro nás pouze jména. Příjmení všech jmen je: zednář!

Aby dosáhli tohoto cíle, kterým je universální zednářské náboženství, je zapotřebí charismatikům vlastní autority; tuto roli plní vůdcové:

---

⁵ A. de Lassus op. cit. s. 122

⁷ Tamtéž s. 126 Tamže

⁶ tamtéž s. 114

pokud má být obnova charismatická, potřebujeme charismatické vůdce... klíče od celé obnovy křesťanského života jsou v rukou našich pastýřů, lídrů, katechetů.

Steve Clark

Hierarchie založená Kristem nemá v takovém systému velkou hodnotu. Ostatně mnoho kněží, kteří mají v hnutí autoritu vděčí za ni funkci pastýře a ne kněžské důstojnosti. Jsou to tito vůdci, lídři hnutí, kdo organizují poučování, školení, propagují ekumenismus a připravují velkou obnovu...

Původ charismat – božské nebo satanské?

Charismatici považují neobyčejné události za znamení a potvrzení přítomnosti Ducha svatého. Je to další svědectví všemocnosti Boží v duši, skutečná obnova duchovního života. Ale pokud je to pravda, jak mohla církev existovat přes sedmáct století bez tohoto zásadního prostředku posvěcení a spásy. Proto neokatechumenát často otevřeně prohlašuje:

Historie Církve končí ediktem císaře Konstantina (r.313) a začíná opět znovu teprve díky druhému vatikánskému koncilu. (Katecheze)

Hnutí obdrželo ritus „křtu“ od letničářů. Tím se poprvé v celé historii Církve ocitl protestantský rituál uvnitř katolické Církve a navíc je považován za nejdůležitější znamení přítomnosti Boží. Cožpak tedy navíc protestantismus je a byl skutečně pravým náboženstvím a katolicismus po celou dobu tkvěl v bludech? Charismata jsou stejná u protestantů, židů i katolíků. Cožpak by tedy navíc Bůh uděloval svou milost všem náboženstvím a potvrzoval pravost všech vyznání skrze své zázraky? Byl by Bůh tak nelogický a v rozporu se sebou samým aby potvrzoval vzájemně se vylučující učení o Jeho hodnotě, činnosti a Jeho vnitřním životě?

Křest v Duchu svatém je udílen skrze vkládání rukou. Je to rituál a gesto iniciace, předávání vlády a moci. Prvním článkem tohoto řetězu je nekatolík. Odkud pochází příkaz k předávání? Pokud ani ne z Písma svatého, ani z Tradice církve a dokonce ani z historie protestantismu, protože se s ním začalo 1. 1. 1900. Co to znamená? Takové rituály

existují v různých tajných shromážděních praktikujících iniciace: zednářství, rosenkruciáni, kabala, animistická náboženství...

V kodexu kanonického práva (kánon 1258) je formulován zákaz na účasti na nekatolických ceremoniích pod trestem exkomunikace. A pokud se někdo nejen účastní na rituále, ale dokonce přijímá sám tentýž ritus těchto sekt?

Až do roku 1960 žádný katolický teolog neuznával mluvení cizými jazyky, prorokování, uzdravování za ovoce Ducha svatého. Právě naopak. V *Rituále Romanum* je napsáno, že mluvení v neznámém jazyku je prvním z vnějších znaků ďábelské svázanosti⁷.

Co se týká zázraků uzdravování, tak tyto existují i v sektách heretiků a navíc i ve východních náboženstvích. (viz. Mt. 24,24: „*Neboť povstanou nepraví Kristové a nepraví proroci, a budou činiti veliké zázraky a divy, takže by uvedli v blud, kdyby bylo možné, i vyvolené.*“) „*Po ovoci je poznáte!*“ Pokud neexistují jasné rozdíly mezi zázraky u charismatiků a zázraky heretických sekt, spiritismu a magií, jsou to znamení zcela jistě ďábelská.

Teologie vymezuje moc ďábla na základě slov sv. apoštola Pavla, že ďábel se zjevuje jako anděl světla. Může se zjevit ve vnější podobě Ježíše Krista, Panny Marie, anděla nebo svatého. Obvykle se zjevuje v krásné podobě a láká duše iluzemi, že tak krásný může být jedině Bůh. Může napodobovat nadpřirozené dary: extáze, levitace. Stigmata, uzdravování, přemísťování věcí či lidí v prostoru, fenomén světla, hudby, nezvyklé zvuky, zarážející výpovědi, zjevení nejskrytějších tajemství srdce jinému člověku, mluvení věcí, které přesahují lidský rozum. Celé dějiny misie katolické Církve a nauka o démonologii jsou plné podobných událostí. Církev vždy pozorně rozlišovala mezi nadpřirozeným jevem a pravým nadpřirozeným zázrakem. Ten kdo toto nerozlišuje upadá do bludu. Myslí si totiž, že všechny nadpřirozené jevy pochází od Boha.

Pod podobou anděla světla se může zjevovat ďábel. Tímto způsobem může snáze uvést věřící do bludu. Proto se tak dlouho, jak je to jen možné pokouší skrývat svou tvář. Lidé mají věřit tomu, že se jedná o Boží nadšení. Není pro něj problém přistoupit na ústupky a vsádit na to,

---

⁷ „*Signa autem obsidentis daemonis sunt: ignota lingua loqui pluribus verbis, vel loquentem intelligere...*“ *Rituale Romanum*, Editio typica, Titulus XI, Caput 1, § 3, s. 603.

že nakonec dosáhne svého cíle: uvede duše do bludu a uškodí Církvi svaté..

Neváhá se proto pustit do zbožných kázání, vyzývat k modlitbě, k pokání, k postu a dokonce k přijímání svátostí. Neváhá trochu prohrát, aby poté všechno vyhrál. (Aby dovedl Luthera k pýše, povzbuzoval ho k strašlivému pokání. V mnoha heretických hnutích je tomu stejně: mnoho pokání, modliteb a z počátku lepší život).

Moc ďábla je obrovská, ale ne bezmezná. Navíc je možno poznat strom podle jeho ovoce. Dříve nebo později je možno potvrdit, že to není věc Boží. Pán Bůh je čisté světlo a není v Něm temnoty. Už jen drobné znamení temnoty (bylo by v rozporu s Boží důstojností) postačuje k tomu, abychom viděli, že toto hnutí, zjevení... není dílem Božím. A pokud nejsou dílem Božím mohou být jedině dílem ďábla.

Proto Církev vždy přikazuje kanonické šetření každého případu kde se dějí taková neobvyklá zjevení. V charismatickém hnutí takové šetření nikdy nebylo provedeno!!! Základní zásadou takového šetření je princip: „*bonum ex integra causa, malum ex quocumque defectu*“ (dobro vyplývá z celkové příčiny, zlo vyplývá z jakéhokoliv nedostatku). Protože Pán Bůh je nejvyšším dobrem („*úplnou příčinou*“) nemůže v něm být nedostatek, vada, nebo blud. Pokud tedy existuje i jen malý blud nebo vada nebo jen nedostatek integrálnosti dobra, nezbyvá nic jiného, než uzнат, že příčina takového neúplného dobra či zjevení je ďábel. V charismatismu je celé množství věcí zcela jistě neshodných s vůlí Boží a s pravým náboženstvím.

Morální pochybení

V charismatických společnostech dochází neznáma k mnoha morálním pochybením. Zpochybňovány jsou přirozené i nadpřirozené instituce: rodina, řeholní řády, kněžství. V některých společnostech rozhoduje o množství dětí v rodině většina členů skupiny. Oni také rozhodují o výchově dětí. Společnosti si přizpůsobují řeholní pravidla podle svých potřeb a demokratických názorů členů. Tímtež pak řeholník nebo řeholnice, kteří jsou členy společnosti slouží dvěma pánům.

společnosti a řádu. Je to v rozporu s kanonickým právem, které stanoví, že řeholník podléhá pouze řeholním pravidlům a církevnímu právu.

Společnost se staví rovněž nad kněze. Kněžská moc ve společnosti nevyplývá ze svěcení, ale z udělení od společnosti. Nejčastěji jsou představenými společností světszí lidé. Je to proti hierarchické struktuře Církve. Charismaticismus vytváří systém, v němž je to on a ne hierarchie, kdo je nejvyšším soudcem a zákonem pro ty, kdo se angažují v životě hnutí. Vůdcové charismatických společností si pomáhají lži, aby získali přízeň Církve. Neokatechumenát neinformoval nikdy papeže Pavla VI. ani Jana Pavla II. o existenci „*Katechese*“, jejíž obsah je zjevným odmítnutím katolického učení. Její zapůjčení je vyhrazeno pouze členům společnosti, kteří se těší její důvěře. Esoterismus přítomný v charismatických společnostech vede k pýše a pohrdání naukou a právem Církve.

Shrnujíc tuto krátkou úvahu o charismatickém hnutí, které vede k pohrdání katolickou vírou, protestantizuje Církev, končí náboženskou lhostejností postavenou na modernismu, představuje pomocný element pro zednářství při budování celosvětového náboženství, otevírá skrze křest v Duchu srdce členů bezprostřednímu vlivu ďábla, není možno zapomínat na to, že toto vše se promítá do samotného hnutí, jeho zásad a metod činnosti. Toto tvrzení nepřekrucuje zjevná fakta, že v hnutí charismatické obnovy, tak jako i v mnoha jiných náboženstvích pracují lidé ušlechtilí, nezištní a hluboce zbožní.

Zakončení

Není pochyb o tom, že obnova musí nastoupit. Obnova musí přijít od Ducha svatého. Ale jak působí Duch svatý? Sám Pán Ježíš Kristus nám dává odpověď:

Utěšitel pak, Duch svatý, kteréhož Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem a připomene vám všechno, co jsem mluvil vám. (Jn. 14,26).

Dílo vykoupení bylo dokonáno skrze Vtělení, smrt a zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista. To On nám přinesl celou pravdu, On nám ukázal jedinou cestu k věčnému štěstí. Působení Ducha svatého naléhá a dotírá na celý svět a na všechny lidi dobré vůle s touto Pravdou a s touto milostí vykoupení. Nemůže tedy existovat jiné evangelium Ducha svatého, nový ritus neustanovený Ježíšem Kristem. Duch svatý pracuje a působí v pravdě Ježíše Krista připomínajíc nám pouze to, co učil Ježíš Kristus a nic jiného.

Obnova přicházející od Ducha svatého je návratem k věčné a neměnné víře, ke svatým institucím ustanovených Ježíšem Kristem: Ke Mši sváté všech časů, k důležitosti svátostí, k hlubokému duchovnímu učení Církve. Jedním slovem je to obnova svaté Tradice Církve. Tradice, od níž se v průběhu posledních 30 let Církve stále více vzdaluje. Působí to, že katolíci jsou jako děti, které ztratily kontakt s rodiči s kořeny vlastní rodiny. Jsou jako haluze odetnuté od kmene a kořenů stromu. Není nic divného, že jsou dezorientovaní, že každý mluví něco jiného o náboženství o obnově křesťanského života. Dnes se to nazývá pluralismus, velké slovo, které se zdá odpovídat svobodě člověka a ve skutečnosti je to naprosté fiasko zdravého úsudku, odmítající možnost existence objektivní Pravdy.

Obnova musí přinést především obnovu naší víry. Víry rozumné, ne jako druhu nejasných náboženských pocitů, ale jako přesvědčení, že Pán Bůh promlouval a působil a že seslal svého vlastního Syna a že vše, co Ježíš Kristus Syn Boží mluvil a činil je pravdivé, je to jediná a věčná Pravda.

A to pak jest život věčný, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista (Jn. 17,3).

Jsme také povinni obnovit naše poznatky o víře. Musíme si sednout a znovu se učit to, co nás učil Bůh skrze neomylné magisterium Církve, Písmo svaté a apoštolskou Tradici. Vráti se nám světlo do našich myslí a budeme se moci posílit díky Pravdě a solidním fundamentům poznání. Jsme povinni stále pamatovat na to, že nikdo nemůže milovat to, co nezná. Čím více někoho poznáme, tím více ho můžeme milovat.

To poznání osvětlí situaci v níž se sami nacházíme. Náš časný život je zavěšen mezi dvěma věčnostmi a na nás leží zodpovědnost za vlastní duši. Buď to ji zachráníme nebo zatratíme. Slib věčného štěstí i nebezpečí věčného zatracení je jedna ze základních pravd celého křesťanství. Pokud někdo v toto nevěří, pak může spálit svou bibli, protože takřka na každé její straně je možno nalézt potvrzení této pravdy.

Je potřeba také obrodit lásku. Skutečnou! Tu, která staví Pána Boha a ne MNE (s mými pocity, instinkty, dojmy, s připoutáváním důležitosti k rozvoji vlastní osobnosti) do centra celého života. Spiritualita soustředěná na Boha je přítomna ve všech učeních a svědectvích svatých.

Je potřeba obnovit způsoby projevoování lásky k Bohu a sjednocení se s ním: Mši svatou znovu pojímat jako Oběť Kříže Ježíše Krista obnovenou v čase a prostoru, přinášenou Bohu jako akt nejvyšší chvály, díkůčinění, zadosťučnění a chválení. Ve mši svaté je možno nalézt samotného Boha a Jeho srdce bijící láskou pouze k Otci a k nám. Zde odkrýváme zdroj odpuštění a síly k boji s každodenními těžkostmi, naději v zoufání a potěšení v utrpení.

Skutečná obnova se neobejde bez zprostředkování a pobožnosti k Nejsvětější Panně Marii. Nejde o sentimentální pobožnosti nasládlých obrázků nebo povrchních písní. Jde o skutečně hlubokou lásku dítěte k duchovní Matce, která mu odkrývá neobyčejnou krásu toho všeho, co je čisté, šlechetné a svaté.

Zkusme uskutečnit takovou obnovu. Zachránila již Církev před arianismem, vyrvala ji z hlubokého úpadku 10. a 11. století, zachránila ji před protestantismem, racionalismem a filosofickým liberalismem 19. století... Proč by nemohla v současnosti dokázat totéž?

Závěr

Modernistický pseudomysticismus

V poslední době můžeme pozorovat množící se jak houby po dešti „zjevení“ a „vidění“. Vydávají je navíc dokonce katolické vydavatelství, kryjíce se dekretem kongregace pro nauku víry podepsaným 14. října 1966 Pavlem VI. (A.A.S. č. 58/16), který zbavuje knihy pojednávající o zjeveních povinnosti *nihil obstat*. Co si o tom myslet?

V normální době by tato záležitost byla jednoduchá: dítky Církve jsou povinny se řídit příkladem své Matky, která nevyklučuje soukromá zjevení, ale požaduje pevné záruky, že nemá dočinění s klamem přeludem nebo, což je ještě horší s podvodem anebo v nejhorším případě, s mámením ďábelským. První záruka je shodnost zjevení s Božím Zjevením, jehož poklad střeží Církev po dva tisíce let

Jsme však povinni pomáhat si rozumem a učením evangelia – píše sv. Jan od Kříže – takovým způsobem, že kdyby nám bylo zjeveno něco nadpřirozeným způsobem, ať už chceme nebo ne jsme povinni přijmout pouze to, co je ve shodě s rozumem a s evangelním zákonem.

Za pomoci této základní zásady by se dala posoudit drtivá většina současných zjevení. Ovšem fakt, že současné množství pseudomystických zjevení je tak těsně svázáno s neomodernistickou krizí, která otrásá Církví, působí, že věc vyžaduje delšího pojednání.

Protestantské kořeny

Katolická Církev učí neomylným způsobem, že víra je uznání rozumem nadpřirozené pravdy zjevené Bohem (Vaticanum I. DS 3008, Breviarum Fidei I,48). Je pravda, že rozum je k tomu postrkován působením milosti; je pravda, že mu pomáhá pokora, naděje a podřízení se Boží vůli (akt víry to není chladný naukový úsudek), přesto vše je však akt víry především ze své podstaty aktem rozumu, přilnutím duše k pravdě, jejíž všechna „proč“ a „jak“ zůstávají nejasná, avšak která je

přesto všechno velice jistá, jakožto zjevená Bohem, který se nemůže mýlit, ani nás vést do bludu.

Protestantismus naproti tomu provedl skutečný koperníkovský převrat: Pro Luthera není akt víry aktem poznání ani rozumu (rozum je zcela slepý v oblasti náboženství a Církev katolická bloudí, když v něj marně doufá), ale obyčejný akt pocitový neboli emocionální a ne přilnutí ke všem zjeveným pravdám (dogmatická pravda), ale obyčejné cítění duchovního vybavení, doufání že naše hříchy jsou nám odpuštěny a my sami spasení (víra doufající). Luteránský koperníkovský převrat byl přijat v rámci filosofického systému Kantem, který vyřazuje rozum (agnosticismus) a aby se opřel o cosi náboženství odvolává se na vůli, čili „*praktický rozum*“.

Modernistická revoluce

Modernismus a dnešní neomodernismus jdou ve stopách protestantismu a kantismu, dokonce když místo kantovského stavění „čistého rozumu“ (intelektu) do protikladu s praktickým rozumem (vůlí), staví proti sobě rozum a pocity:

podle modernistů – píše svatý Pius X. – zjevení Boží se nemůže stát věrohodným díky vnějším znamením a proto mohou být lidé pohnuti k víře pouze skrze vlastní osobní zkušenosti nebo soukromé nadšení. (Pascendi).

Modernisté proti dogmatickým definicím I. vatikánského koncilu tvrdí, že člověk si nemůže být jistý existencí Boha, ani faktu Jeho působení v lidských dějinách skrze vnější zjevení. Přesto se modernismus neřadí k ateismu a na rozdíl od něj tvrdí, že je věřící. „*Bůh skutečně existuje - tvrdí- a jsem o tom přesvědčen*“. Odkud ta jistota? Jejím zdrojem není ani rozum, ani Boží Zjevení, ale „*náboženská zkušenost*“. Podle modernistů jediné tato osobní, subjektivní a vnitřní náboženská zkušenost, tento pocit srdce způsobí, že člověk dosahuje jistoty o existenci Boha. Kdo „*necítí*“ Boha nemůže Ho nalézt nikde jinde. Pouze cítění a náboženská zkušenost zjevující Boha člověkovu konstituuje „*věřící*“ osobu (Pascendi sv. Pius X.). Z toho můžeme ihned odvodit závěr, že cílem veškeré činnosti modernistů je probouzení a propagování „zakoušení“ božskosti, neboť lidé mohou být pohnuti k víře jediné skrze vlastní zkušenost nebo soukromé nadšení. (viz. Pascendi a I. Vaticanum „De Fide“ can.3).

Přestože je pravda, že náboženská zkušenost pokud se jí rozumí život z víry přidává pravdě víry větší světlo a teplo, je také pravda, že zdrojem života z víry jsou pravdy víry. Bez nich neexistuje autentický život z víry, protože i v této oblasti je rozum povinen doprovázet a osvětlovat vůli smysly všechny druhy zkušenosti božskosti. Když se učení doktríny odsouvá bokem není už nic ve stavu zabránit člověku ujistit člověka kdy jde již za vnitřním hnutím nebo vábením a nepadá za obět' přeludům (nebo ďábelskému mámení). Nárokovat si právo na bezprostřední smyslový kontakt s Boží existencí je arogance a stejná úchylnka po níž pseudomysticismus sklouzává do přeludů, ďábelského mámení a často do bláta. Pokud se k vyhledávání mystických zkušeností a dokonce neobyčejných přidruží i když jen mlčky odmítnutí katolické doktríny, je jistou věcí, že jsou vydáni Bohem za pastvu „*duchu závratí*“ (Iz. 19,14) a začínají se množit podvody.

Doktrinální převrat

Dříve než k tomu přejdeme je potřeba se podívat na celkový doktrinální převrat, jehož zřídlem je v systému modernistů důraz na „*náboženskou zkušenost*“. Nešetří žádnou z fundamentálních katolických pravd; pseudomysticismus je pouze vrcholek ďábelského ledovce na přímé cestě Církve.

Pro modernisty již není víra, jak jsme viděli uznání nadpřirozených pravd Božího Zjevení rozumem, ale obyčejným přirozeným pocitem. Zjevení není vnější historická událost, uzavřená současně se smrtí posledního apoštola, které nám bylo předáno cestou psané a ústní tradice, ale cosi současného, vnitřního, co se má ustavičně obnovovat v každém jednotlivci a k užítku každé generace, uvědomění si „*zkušenosti*“ božskosti člověkem. Samotné křesťanské náboženství není nic jiného, než ovoce zkušenosti božskosti uskutečněné ve svědomí Krista, „*člověka dokonalé přirozenosti, jaká nikdy nebyla a nikdy více nebude viděna.*“ (ale pouze člověka), jež se má v jeho učednících obnovovat. Přesto je možné a navíc nutné uznat, že analogické „*náboženské zkušenosti*“ byly údělem také Mohameda, Budhy a všech ostatních zakladatelů ostatních velkých náboženství. Co je nanejvýš možno přiznat je, že stupeň náboženského vědomí zkušenost je u Krista o něco vyšší, ale tak jako se hovoří o

zjevení křesťanském, tak je možno hovořit o zjevení mohamedánském, buddhistickém atd..

Důsledek toho je odstranění velkých rozdílů mezi náboženstvími přirozenými a zjeveným náboženstvím nadpřirozeným mezi náboženstvím pravým a náboženstvími falešnými.

Na jedné straně je křesťanské náboženství u „Krista –člověka“, ne méně než u ostatních zakladatelů pozitivních náboženství „*zcela spontánním plodem lidské přirozenosti*“ (naturalismus) a na druhé straně jsou všechna náboženství dobrá a zjevená Bohem (ekumenismus). Stačí odmítnout motivy věrohodnosti křesťanství nebo vztah k solidnímu učení a místo toho se začít opírat o „*náboženskou zkušenost*“ a okamžitě začíná platit:

Teorie o náboženské zkušenosti spojená s teorií symbolismu – píše sv. Pius X. – vede k uznání všech náboženství, dokonce i pohanství za pravé. Cožpak se totiž v každém jiném náboženství neseťkáváme s tímto druhem typem zkušenosti? Mnozí se v tom shodují. A jestli ano, jakým právem popírají modernisté pravdivost zkušenosti, které nacházíme např. u muslimů proč mají být pravdivá pouze svědectví katolická? Ani zde však modernisté nepopírají, ale pouze skrytě, jiní otevřeně vyznávají, že všechna velká náboženství jsou pravdivá. (Pascendi).

Tradice spočívá již ne na předávání pravd zjevených Bohem, ale na „*náboženských zkušenostech*“, které mají probudit nové zkušenosti („*živá*“ Tradice). Samotné Písmo svaté, Nový a Starý Zákon se stanou pouze výtvorem a sbírkou „*náboženských zkušeností*“ a nadšení není ničím jiným než impulsem povzbuzujícím k jejich vyjádření.

Dogmata jsou pouze intelektuálním vyjádřením dané náboženské zkušenosti ve shodě s filosofickými koncepcemi dominujícími v dané epoše. Přesto však ona sama jako každá zkušenost zůstává osobní a není možné ji sdělit. Proto dogmata neustanovují zjevené pravdy, ale pouze současným a neadekvátním projevem náboženské zkušenosti a proto jejich osudem je vyvíjet se současně s ní (náboženskou zkušeností). Nemají žádnou poznávací hodnotu, ale pouze praktickou. Když se například říká, že Bůh nás bude soudit, znamená to pouze: „*Je třeba se chovat tak, jako by nás Bůh měl soudit*“. Zda nás Bůh bude jednou skutečně soudit to nevíme a nikdy nebudeme vědět (agnosticismus). Dogma je pravdivé tak dlouho, jak dlouho dokáže vyvolávat zbožnost nebo probouzet nové náboženské pocity. Pokud se ukáže, že se k tomu již nehodí, stává se „*falešným*“ a je potřeba ho změnit (evoluce pravd víry).

Tímto způsobem modernisté převádí všechno do pocitů a do zkušeností a vše objasňují v souvislosti s nimi. Samotná apologetika vede podle nich k povzbuzování nevěry a pochybnostem vůči „*zkušenosti*“ křesťanstva.

Apostasie

Cesta „*náboženské zkušenosti*“ modernismu ústí tímto způsobem do „*nového náboženství*“, kterým již není náboženství ustanovené Naším Pánem Ježíšem Kristem. Máme dočinění se skutečnou apostasií oděnou v šaty zdánlivě správných důvodů a ve skutečnosti mylných– protože jsou zbaveny svého základu, kterým je víra v lásku: „*ekumenickou*“ lásku.

Pod pláštíkem svůdné „mystiky“

Odmítnutí objektivní a neměnné pravdy (která je jediným kritériem při hodnocení údajných „*zjevení*“), jež vyplývá z vyhledávání „*náboženských zkušeností*“, dokonce mimořádných (což přísně zakazuje skutečná mystika), činí z modernismu podobně jako dříve z protestantismu příznivou základnu pro nejrůznější mystické klamy, které jsou plodem fantazií a pocitů lidských podvodů a dokonce satanských mámení. Sv. Jan od Kříže píše:

Satan se velice raduje, když duše snadno přijímá zjevení a když vidí, že má k tomu sklony, protože tehdy má mnoho příležitostí a způsobů, aby podsouval nejrůznější bludy a odloučil tak duši od víry. (Vstup na horu Karmel díl 2, 10, č. 10)

Faktem je, (kdo můžeš pochopit pochop) že všichni dnešní „*mystici*“ a „*charismatici*“ pod pláštěm pobízení k modlitbě, k postu atd. (jak známo ďábel je připraven trochu ztratit, aby o to více získal“) šíří dva nejhroznější modernistické bludy: náboženský indiferentismus a ekumenismus.

Vezměme si například již vzpomínanou Vassulu Rydenovou. Informace čerpáme z knihy „*Medjugorje – duch a pravda*“ (je dobré upozornit, že Vassula Rydenová a Medjugorje se propagují na vzájem).

Vassula Rydenová, „*sv. Františka římská našich dob*“ (jen proto, že je vdaná a má děti), která navíc není katolička, ale pravoslavná, jezdí po

světě, aby hlásala katolíkům ve jménu arcikatolického „Nejsvětějšího Srdce“ modernistickou lásku bez víry“ (viz sv. Pius X.).

„Klíč k jednotě“ – říká- „to je láska a pokora(...). Mnoho pravoslavných kněží si myslí, že jednota nastane tehdy, až se katolíci obrátí k pravoslaví, mnozí katolíci zase myslí, že naopak. Jenže obě strany jsou na omylu“. (s.82) „Zatím co se všechno odehraje v srdci?“ - ptá se novinář Odpověď zní: „Přesně tak“ (s.83) „Proto“ – říká Vassula – „nemám žádný důvod, abych se stala katoličkou (s. 83), to, co žádá Ježíš je „jednota dosažena v srdci. Nová Církev, kterou On touží sjednotit je sjednocená v srdci.“

Jak je vidět, Vassulin Ježíš má zcela jiný pohled než Ježíš evangelia, který nemá úmysl sjednocovat žádnou „novou Církev“; protože Jeho Církev je s Ním sjednocená již po dva tisíce let a to nejen „v srdci“, ale i ve skutečnosti. Od těch dob až dodnes zůstala skrze Něj zachována v jednotě i přes nedokonalosti mnoha jejích členů v průběhu dějin.

„Cožpak vás to nikdy nezarazilo“, – ptá se mystička Vassula novináře – „proč Ježíš nevybral katolíka, aby předal toto poselství, přesto že se představuje jako Nejsvětější Srdce? Zatoužil zvolit pravoslavnou, která se v ničem nelyžná a formuje ji podle katolických vzorů právě proto, aby ukázal, že On nedělá rozdíly. Ano, jednota se uskuteční v srdci. Nejsvětější Panna to řekla v Medjugorje“ Proto „v neděli jdu do pravoslavné cirkve..., v jiné dni – ke katolíkům. Já nedělám rozdíly... Ježíš mne provází a nikdy se nepostavil proti mému chování“. Tímto způsobem ve jménu „mystického Ježíše“ chce vizionářka zavřít ústa těm, kteří by chtěli protestovat ve jménu Ježíše z evangelí. Ne! Ježíš – ten skutečný – se nestaví proti vlastním slovům. Nestaví se také proti tomu, co Církev učila neomylným způsobem po dva tisíce let. Ve skutečnosti podává Vassulin Ježíš k věření nekatolické učení, přizdobené několika katolickými termíny, neboli herezí modernismu, která učí, že všechna náboženství jsou dobrá a vštěpuje náboženský indiferentismus, „jednotu v různosti“, o níž hovoří protestant Culmann a kardinál Ratzinger, („Courrier de Rome“, leden 1994: Ratzinger, »ekumenický prefekt«...k povalení papežství..?“)

Tato „jednota v srdci“, bez jednoty víry byla odsouzena již Piem XI. v *Mortalium animos* slovy, která vypadají jako by byla napsána speciálně pro Vassulu Rydenovou:

Všekřesťané jsou snad ve svých snahách o sjednocení všech církví vedeni ušlechtilou snahou podporovat lásku mezi křesťany. Ale jak je možná láska na úkor zničení víry? Všichni přece víme, že to byl právě Jan, apoštol lásky, jehož evangelium jest jakoby zjevení tajemství Nejsvětějšího Ježíšova Srdce a který svým posluchačům a učedníkům neustále vštěpoval nové přikázání „milujte se navzájem“, který přísně zakazoval pěstovat styky s těmi, kteří by nevyznávali víru v Ježíše Krista v celosti a bez újmy: „Přichází-li kdo k vám někdo přichází a nepřináší-li vám tohoto učení, nepřijímejte ho do domu ani ho nepozdravujte.“ (2.Jn.10) (Mortalium animos)

Přesto v naší době nová „apoštolka lásky“, vybraná Ježíšem mezi pravoslavnými, „právě proto, aby ukázal, že on nedělá rozdíl“ odhaluje katolíkům, že Nejsvětější Srdce Ježíšovo... dnes změnilo názor a tvrdí něco úplně jiného!

Spoluvina kléru a hierarchie

Který katolík může brát vážně podobná „zjevení“? Katolická pravidla, která umožňují poznat zda dané „zjevení“ pochází od Boha nebo z jiného zřídla (přeludy nebo ďábelské klamání) jsou jasná:

„Za falešná je potřeba považovat všechna soukromá zjevení, která stojí v rozporu s nějakou pravdou víry.“ (Tanqueray: Přehled mystické a asketické teologie Krakov 1949)

Proto, kdyby nám byla zjevena nějaká věc nová nebo jiná v oblasti víry nejsme povinni ji přijímat žádným způsobem, dokonce ani tehdy, kdyby jsme si byli jisti, že ten, kdo nám ji předává je andělem z nebe. Tak to říká sv. Pavel. (Gal.1,8) (sv. Jan od Kříže „Vstup na horu Karmel“ díl II. kap. 27, č. 3).

Co tedy říci, když jako vyslanec nebe přichází ne anděl, ale pravoslavná (rozvedená pozn. překl.), která kromě mystických kontaktů s Nejsvětějším Srdcem hlásá, že chce zůstat v schismatu a herezi?

Přesto se dá pozorovat, (hůře již vysvětlit) že „mystici a charismatici“ tohoto druhu nacházejí příznivé přijetí mezi neomodernistickým duchovenstvem. „Katolická“ nakladatelství, na jejichž bludy již neexistuje míra vydávají spisy Vassuly Rydenové, zatímco René Laurentin, - jeden z nejnešťastnějších teologů pokoncilní epochy, který nevěří v panenství

Nejsvětější Marie Panny, ale zato věří v Medjugorje – velice aktivně propaguje ekumenickou mystičku. Naproti tomu italské spisy „Il segno del soprannaturale“ (naivně směřující pravá a falešná zjevení, po pravdě řečeno s převahou těch druhých) zveřejnilo nedávno snímek Vassuly Rydenové přijímané na audienci ... Janem Pavlem II.!

Jinak z mnoha jiných zdrojů je známo, že Jan Pavel II. „s neklidem a radostí“ sleduje události v Medjugorje (biskup Hnilica v : „Il segno del soprannaturale“, květen 1988, „Eco di Medjugorje“ č. 96, říjen 1992). Po nich také kardinál Ratzinger vyjadřuje názor zásadní vstřícnosti k charismatickému hnutí:

*„je to zcela jistě naděje, pozitivní znamení doby, dar Boha pro naši epochu.“
(„Zpráva o stavu víry“).*

Nemůžeme proto souhlasit s věřícími, kteří tvrdí, že oficiální Církev odmítá pseudozjevení pseudomystiků. Je snad několik kněží a biskupů vědomých si své zodpovědnosti před Bohem, kteří nechtějí být spoluviníky tak závažného a sprostého podvodu dokonce pokud je zorganizován v celosvětovém měřítku. Naopak je faktem, že „mystici“ a „charismatici“ se dnes těší neopatrné a bezpodmínečné sympatii, zatímco skuteční mystici (stačí vzpomenout Patera Pia) se setkávají nejen se zdrženlivou opatrností, ale dokonce s nepřátelstvím. Proto charismatické hnutí „neopentakostalistů“, abychom zůstali při zmíněném příkladu se setkala s podporou Jana Pavla II. navzdory ze všech stran demaskovaným herezím. Proto také kardinál Ratzinger promyšleně pohřbil názor biskupa Zanica odsuzující Medjugorje a také zásadně negativní prohlášení jugoslávské biskupské konference („nebylo zjištěno, že by zjevení mělo nadpřirozený charakter“). Proto také biskup „uzdravovatel“ Milingo, který popírá směšnou bajku o „panenském“ počtu Ježíše (Si si no no 15. 5. 1995), odmítanou jeho africkými spolubratry našel podporu a pohoštění ve Vatikánu. Odkud se bere to odstoupení od tradiční obezřelosti Církve vůči „charismatickým“ zjevením?

Odtud, že dnešní hierarchie a to až k jejímu vrcholu (máme povinnost to říci), se skládá z četných modernistů a filomodernistů, kteří z výše uvedených důvodů jsou nakloněni všem druhům „náboženských zkušeností“. Stačí připomenout Urse von Balthasara, jednoho ze „svatých otců“ neomodernismu, pohrouženého do falešného „mysticismu“ Adrianny von Speyr, jehož Jan Pavel II. jmenoval kardinálem,

podporující svou autoritou římské sympóziium ke cti téže Adrianny von Speyr (*Courrier de Rome*, červen 1993, „*Urs von Balthasar, otec ekumenické apostasie*“).

„Trochu ztratit, aby více získal“

Existuje však přesto jiný motiv, který může vysvětlit více nebo méně zjevnou náklonnost modernistů v hierarchii vůči prudce se rozvíjícímu „*pseudomysticismu*“. Kdysi se zdálo, že dávný modernismus je již mrtev, A Loisy takto vysvětloval příčiny jeho úpadku: „*Méně rozumového činitele a více náboženského entuziasmu a byl bych silnější*“. („*Choses passes*“ str. 355) Modernisti, to jsou totiž ve většině intelektuálové a navíc pokud jejich sofismata a jazyk byly schopny fascinovat jisté „*elity*“, tak pro masy zůstaly nesrozumitelné (před nějakým časem si stěžoval na nové teology kardinál Ratzinger stejným způsobem). Proto není nic lepšího nad „*mystiky*“ a „*charismatická*“ hnutí, aby se probudil u řadových věřících tento „náboženský entuziasmus“, který neomodernismus tak velice potřebuje, aby se rovněž nestal „*štáblem bez vojska*“, (J. Riveiere) odsouzeným k znovu prohře. Dokonce Theillard de Chardin S.J. jeden ze „*svatých otců*“ modernismu toužil, aby jeho „*nová víra pro zemi*“ se rozvíjela v lůně dávného christianismu „*vycházejíce ze zázračné skutečnosti Jeho »Zmrtvýchvstalého Krista«: ne jako abstraktní celek, ale jako předmět širokého mystického proudu, mimořádně životného a schopného se přizpůsobit.*“ (dopis jistému dominikánovi – apostaty, který ho povzbudil k oficiálnímu vystoupení z Církve; „*Courier de Rome*“, červen 1994)

Nebude příliš velkou troufalostí připustit, že současní modernisté, členové hierarchie vidí ve všech možných druzích „*charismatického*“ hnutí a v různých ekumenických „*mysticích*“ skutečný nástroj k rozšíření modernismu mezi masy. A také k ospravedlnění „*z nebe*“ nového směřování církve. Pak křesťanský lid dvojité uváděný do bludu dokonce ani nepostřehne, že skrze „*mysticko-charismatické*“ mlžné mraky pod způsobou povzbuzování k lásce, modlitbě a pokání (včetně postu), je postrkován ve skutečnosti na dráhu apostasie. Jak velice je pravdivá zásada, že satan „*ví, že je potřeba trochu ztratit, aby více získal*“. (Blah. Marie Acarie, zakladatelka Karmelu ve Francii). V tomto případě je v sázce velice mnoho a je to sázka rozhodující. Papežové varovali nesčetněkrát: „*základy o něž se opírá (hnutí za jednotu mezi křesťany) má ty vlastnosti, že vyvrací*

od paty až k hlavě Božskou konstituci Církve“ - psal Pius IX. anglickým biskupům (16. 9. 1884) pak Pius XI. varoval katolíky, že pokud se přidají k ekumenickému hnutí nebo ho budou podporovat „podporovali by falešná náboženství, která jsou zcela rozdílná od Církve Kristovy“ (Mortalium animos). Nelze se divit, že satan využívá všech prostředků, k podpoře současného ekumenického hnutí.

Jak se bránit?

Jak je vidět podvody „mystických“ a „charismatických“ hnutí všeho druhu (do této kategorie zahrnujeme také tzv. „nová církevní hnutí“, všechna více nebo méně zkažená pietismem), jsou jevem daleko závažnějším než různí falešní mystikové, před nimiž se z času na čas musela v minulosti Církev bránit.

Je také zřejmé, že se náš boj situuje na rovině doktrinální, protože tím, že porazíme bludy neomodernismu zasáhneme kořeny současného pseudomysticismu. I kdyby se dělo cokoliv, jak na rovině doktríny, tak ve vztahu k údajným zjevením musí být postoj dítek Církve stále tentýž: držet se bez uhýbání toho, co Církev učila po dva tisíce let, jak to shrnuje Tanquerey ohledně všech mystických zjevení:

Veškerá zjevení jež jsou v rozporu s vírou nebo dobrými mravy musí být bez lítosti odmítnuta, ve shodě s jednoznačnou naukou duchovních učitelů, která se opírá o slova sv. Pavla: I kdybychom vám my nebo anděl z nebe přišel hlásat něco jiného, než jsme vám hlásali buď proklet.

Isidorius
(Courrier de Rome č. 169, červen 1995)

Pater Karl Thomas Stehlin se narodil 30. ledna 1962 v Ettenheimu (jižní Německo). Na střední škole vstoupil do mládežnického hnutí katolické tradice (KJB), v jehož rámci založil novou skupinu. Po ukončení střední školy v říjnu 1980 vstoupil do duchovního semináře Kněžského bratrstva sv. Pia X. v Zaitzkofenu. Po vysvěcení na jáhna byl v roce 1986 vyslán do Gabunu, aby tam založil novou misijní stanici Bratrstva sv. Pia X.. 29. června 1988 obdržel svátost kněžství z rukou arcibiskupa Marcela Lefebvra. Vrátil se do Gabunu, kde byl ustanoven duchovním zodpovědným za pastorační mládeže. Kromě výuky katechismu pro 1500 dětí tam založil rytířstvo Neposkvrněné. Položil rovněž základy pro příchod misie Bratrstva do jiných zemích Afriky. V roce 1994 byl ustanoven představeným Domu Panny Marie fatimské se sídlem v Jaidhofu (Rakousko) zodpovědným za apoštolát bratrstva v 9 zemích střední a východní Evropy. V r. 1996 založil první priorát Kněžského bratrstva v Polsku, ve Varšavě.